

ВІРУЮ

ДЕНЬ ТРІЙЦІ, або

Перша міжнародна конференція в Єрусалимі без перекладачів

Єрусалим цього дня був переповнений як ніколи. Безліч людей на вулицях, а біля храму – взагалі не протиснутися. Тому що свято – свято П'ятидесятниці, п'ятдесятний день після того, як перед лицем Господа приносили перший сніг жнив...

А в домі, де зібрані були апостоли і щирі послідовники Христа, – тиха, побожна молитва. Учителі сказав не відлучатися з міста, аж поки вони не отримають обіцяного від Отця Небесного.

Усе сталося раптово – несподівано вчинився шум з неба, ніби буря зненацька зірвалася, і з'явилися їм розділені мови, наче вогненні, і осіли по одному на кожного з них (Дії 2:2-3). І всі вони сповнились Духом Святим і почали говорити іншими мовами, як їм Дух давав провіщати.

Такої молитви ще не чули ані храм єрусалимський, ані місто. Справжній духовний гімн небесам, зодягнений словами мов багатьох національностей сходу, що зібрався на свято П'ятидесятниці. Поволі стихала натхнена Духом молитва, проте не стихав гомін за стінами дому. Сотні людей з подивом слухали галілейських рибалок, які Ім'я Боже звеличували на нових мовах. Це був незабутній день – день Духа, день виконання Божої обіцянки, день народження Христової Церкви. Це був день надзвичайного здивування. Усі були вражені і дивувалися, кажучи один до одного: «Хіба ж не галілеянин всі оці, що розмовляють? Як же кожен з нас чує від них свою мову, в якій народився?» (Дії 2:7-8).

«Ха-ха-ха, – лунав глузливий сміх невеликого натовпу людей. – Вони понапивалися зранку та й говорять казна-що...» Проте більшість народу гомоніла, не розуміючи, що сталося, та й питалися один одного – що це значить? (Дії 2:12).

Приєднаймося до цих людей, які бажали зрозуміти істину, – що це значить?! Що ж насправді сталося в Єрусалимі в день П'ятидесятниці майже два тисячоліття тому? Що насправді стоїть за словами: Трійця, П'ятидесятниця, зелені свята, день Духа Святого? Просто ще одна дата релігійного свята, гарна українська традиція – завітчувати оселі зеленим віттям липи, кленів та беріз наприкінці весни чи на початку літа?

Відповіддю здивованим гостям Єрусалима, та й нам, людям XXI сторіччя, будуть слова колишнього галілейського рибалки Симона, а тепер сповненого Духом Святим апостола Петра: «Це те, що провіщав пророк Йоїль: «І буде останніми днями, – говорить Господь, – Я виллю від Духа Мого на всяку плоть...» (Дії 2:17).

Отже, день Трійці, день П'ятидесятниці – це день, коли на землі потужно розпочав Своє служіння Дух Святий. Це день, коли учні були охрещені Духом (або в Духа Святого), коли вони сповнились Духом, а ознакою цього були інші мови.

Цікава деталь – як інші мови послужили до непорозуміння й роз'єднання на будівництві Вавилонської вежі, так інші мови від Духа Святого

стали символом єднання багатьох народів у день П'ятидесятниці. Представники близько двох десятків національностей, що зібрався на свято, чули свою рідну мову з уст галілеян, які ніколи не вчили цих мов. Злиття Духа Святого на землю – це духовна дія, що має позаєтнічний, позаконфесійний, інтернаціональний характер.

Гаразд, скаже хтось, це було дуже давно, мене тоді ще й на світі не було, я взагалі людина проста, що мені до Духа Святого? Якщо Він і є, то Він Сам по Собі, а я сам по собі. Насмілюся заперечити: Дух Святий – це Бог. Він Особистість, звідки оці, чому тобі так дискомфортно, коли ти читаєш ці рядки, Він ненав'язливо і тихо веде розмову з тобою. Це Він докорив тобі, коли ти на запрошення мами сидіти до столу гучно брязнув дверима. Це Він говорив тобі, коли ти брав не своє. Це Його голос звучав у твоїй совісті, коли ти обманював і зраджував людину, яка щиро кохала тебе. Це Його ніжний дотик до твого сумління ти відчував, не розуміючи, звідки оці, чому тобі так дискомфортно, коли ти лукаве й облудне говорив устами своїми. Це Дух Святий день і ніч працює над тобою, щоб твоє життя спрямувати на дороги справедливості.

Це Він – Дух Святий – береже землю від хаосу та розрухи. Подумай над цим: християнин без сили Духа Святого – це безплідна смоківниця; Церква без Духа Святого – суха релігійна структура, клуб по інтересах пастви; проповідь без Духа Святого

– лекція про шкідливі звички людини, і навіть той, хто її читає, не вірить жодному своєму слову. Чи потрібна мені П'ятидесятниця, чи належить мені Дух Святий? Якщо так, то де Його першоджерело?

...Коли під'їжджати до Івано-Франківська з боку Галича, тільки неуважний подорожній не зверне увагу на напис на великому рекламному щиті: «Криниця Святого Духа – 2 км». Якось я повернувся у тому напрямку. Після недовгої подорожі польовою дорогою у мальовничому видолінку помітив капличку.

– Проходьте-проходьте, – привітно запрошувала молодичка, запнута квітчастою хустиною. – Тут справді криниця Святого Духа, ось тут, бачите, де замочок висить на дверях. Зараз я відкрию, а тут ось – горнятка посвячені, за них заплатити треба, і тільки ось цими горнятками святу водицю з кринички черпати – тоді поміч буде точно...»

Далі я не слухав. Де ж справжні, чисті джерела святої води Святого Духа? Найавторитетніший з усіх вчителів Учитель Христос говорить: «Коли прагне хто з вас – нехай прийде до Мене та п'є! Хто вірує в Мене, як каже Писання, то ріки живої води потечуть із утроби його». Це ж сказав Він про Духа Святого, що мали прийняти Його, хто вірував в Нього» (Ів. 7:37).

Йди в молитві до Христа! Він – Дорога, яка веде до невичерпних джерел Святого Духа. Це належить тобі! (Дії 2:39).

Микола СИНЮК.
Єпископ.

● ДУХОВНИЙ МАЙДАН

На майдані Шептицького в Івано-Франківську молилися за людей з проблемами алкогольної, тютюнової і наркотичної залежності

13 травня «Духовний майдан» в Івано-Франківську об'єднав представників різних конфесій і громадських організацій. Представники Церкви Християн Віри Євангельської України, Української Автокефальної Церкви, Православної Церкви (КП), Греко-Католицької Церкви та громадських організацій «Закон і порядок», «Спілка Християнського відродження» і «Союзу Українок» молилися за людей, які потерпають від алкогольної, наркотичної і тютюнової залежності.

«Якщо нація у двох поколіннях вживає алкоголь, то вона вироджується, – зазначив Володимир Турчин, голова громадської організації «Закон і порядок». – Така нація не здатна народжувати і виховувати здорове покоління. Україна щорічно втрачає більше 40 000 своїх громадян, загибель яких зумовлена алкоголем. Рівень споживання алкоголю в Україні один з найвищих у світі і становить близько 20 літрів абсолютного спирту на душу населення за рік. Україна посідає перше місце у світі за вживанням алкоголю серед дітей та молоді».

«Ми боремося з наслідками, але варто звернути увагу на причину, – закликав Василь Попудник, служитель Церкви ХВС. – Нам треба не називатися християнами, а бути ними, щирим серцем навернутися до Бога, щоб не було такої жахливої статистики. Ми різні, але ворог в нас один – сатана, і гріх для всіх однаковий. Пияцтво, куріння, наркотики – це гріх.

Але той, у чиєму серці живе Христос, не буде чинити гріх». Хтось із присутніх на акції звинувачував владу, хтось – батьків, друзів, молодь, тільки не себе. Однак усі погодилися в одному – не варто шукати винного, варто шукати вихід. А цей вихід – лише з Богом і в Бозі.

Алла СОБКО.

КОРОТКО

18 травня в Івано-Франківську в рамках соціальної акції проти куріння «Дихай вільно» відбулася прес-конференція з організаторами акції: редактором християнської молодіжної газети «Рибка» Богданом Галюком, головою громадської організації «Я вибираю життя» Віктором Кімом та керівником молоді церкви ХВС м. Івано-Франківська Василем Деруном.

На прес-конференцію були запрошені представники всіх засобів масової інформації Івано-Франківська.

Організатори розповіли про мету акції і причини, що спонукали до її проведення, відповіли на запитання журналістів.

Наш кор.

А ЯК У НАС?

Поліція моралі Саудівської Аравії оголосила війну чаклунству

У Саудівській Аравії оголошено про запуск програми боротьби з магією і чаклунством. Проект розробила так звана Комісія із заохочення чеснот і попередження аморальності. Її представники мають намір створити спеціальні загони, які виявлятимуть випадки чаклунства, а також інформуватимуть про них суспільство.

Програма виникла як результат стурбованості священнослужителів тим, що жителі країни нерідко звертаються до ворожок і ясновидиць, щоб вилікуватися від хвороб, влаштувати особисте життя або вирішити якісь інші питання. Таку практику не схвалює ортодоксальний іслам, і в Саудівській Аравії вона поза законом.

НХС.

Бути готовим до пришествя Господа

СТОП. 3

Залежність від комп'ютера не менш шкідлива, ніж наркозалежність

СТОП. 4

А як щодо аборигенів...

СТОП. 5

Прихильники чи послідовники?

СТОП. 7

ПОГЛЯД

Згідно з даними останніх соціологічних досліджень, Україна належить до найбільш релігійних країн Європи. Але в чому суть української релігійності? Що означають для нас поняття «віра» і «релігія»?

Чи відрізняємо ми зовнішнє від внутрішнього

На жаль, у сучасному медійному дискурсі часто переважає підкреслення другорядних, суто зовнішніх елементів духовних пошуків суспільства. Розповіді про релігійні свята відображають не стільки, власне, світоглядні елементи, скільки нерідко надуману статичну атрибутику, яку видають за важливі прояви національної культури.

Тому й бачимо, що святкування Різдва чи Пасхи більше схоже на екскурсію в музей історії релігій — дуже багато розповідають про крашанкарство, писанкарство, рецепти різної їжі, інші невід'ємні складові наданих державою «релігійних вихідних». Альтернативних поглядів — як тих, які підкреслювали би внутрішню суть свята, його важливість для морального і духовного утвердження християн, так і критичних людських думок — відверто не вистачає. І тут спрацьовують не тільки бажання журналістів зробити релігійну тематику популярнішою, показати конфесійно нейтральні, «фольклорні» речі (напевне, рецепти випічки паски не залежать від юрисдикції Церкви), а й позиція багатьох церковних діячів.

Складається враження, що деякі церковні ієрархи просто бояться говорити віруючим про моральне значення релігійних заборонах, акцентувати увагу на якихось заборонах, нормативних принципах, формулювати чіткі відповіді на чутливі соціальні виклики — а їх в наш час достатньо. Тому матеріальне часто домінує над духовним — мова йде про обряди, культові предмети, все, до чого можна доторкнутися, те, що не вимагає значних інтелектуальних і волевольних зусиль. Саме тому політична еліта так запросто робить з Церков майданчики для піару.

І Україна не виняток, так було навіть в ті часи, коли жрець стародавнього племені закликав підкоритися вождеві. А оскільки ЗМІ — маніпулятивні, а отже, політичні (у широкому значенні) інституції, то й релігія в ЗМІ представлена, головним чином, політичним елементом.

Звичайно, не без винятків — коли репортаж про ту чи іншу релігійну конфесію або святкування неупереджений

і, назвемо його так — комплексний, коли акцентується увага на багатьох аспектах такого складного феномена, як релігійна віра. Адже релігія не обмежується культивуванням любові до національних традицій. Усім чудово відомо, що урбаністична культура — незаперечна домінанта цивілізації — суттєво трансформувє релігійність, а в сучасному світі додає ще й компоненту ринковості і прагматизму.

Однак, на жаль, як релігійні діячі (мова йде, насамперед, про православ'я), так і політичні й медійні часто роблять вигляд, що не помічають соціальних змін і проблем навколо себе. З одного боку, в оцінках культури зверху домінує стара марксистська парадигма — «буде економічне зростання, буде і культурне зростання». З другого боку, з багатьох державних амвонів (за сприянням ЗМІ, звичайно) лунають постійні заклики до поширення влади певних Церков, конфесій чи боротьби з «сектами». Насправді це та сама політика, якій дуже вигідний законсервований світогляд, підміна розвинутої, суспільно активної релігійної свідомості зовнішніми деклараціями, які ні до чого не зобов'язують.

Загалом мас-медіа цілком об'єктивні. Інше питання — чи влаштовує нас дійсність, відображаючи яку вони і поклоняні. Але релігійна дійсність — це усвідомлення своєї віри, того, наскільки її декларує власне серце (чому ми забуваємо про релігійність сходовидного типу — одночасно раціональну і містичну), а не зовнішні, нав'язливі атрибути, які просто ідолізують нашу свідомість. А головне — тягнуть за собою політичну ідеологію, яка не завжди відповідає релігійним цінностям.

І наостанок. Християнські свята відзначають не тільки в православ'ї. Відзначають без паски, фарбованих яєць, багатих столів, алкоголю. Але чи говорять про це з екранів? Перевага віддається тій конфесії, куди ходить політична еліта. Покажуть членів їх сімей, святкову убранство і різні священнодіяства. Тому багато хто й думає: а, може, так і треба? Може, це і є справжня віра?

Михайло ЯКУБОВИЧ.

Холодна зброя ворога

«Коли ж почався день П'ятидесятниці, всі вони однодушно знаходилися вкупі. І нагло зчинився шум із неба, ніби буря раптово зірвалася і переповнила весь той дім, де сиділи вони. І з'явилися їм язичи поділені, немовби огненні, та й на кожному з них по одному осів. Усі ж вони сповнилися Духом Святим і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав» (Дії 2:1-4).

У цьому тексті Писання говориться про вогонь Святого Духа, який полум'яно горить в серці кожного щиро християнина. Саме це полум'я вогню Ісус бажав пролити на землю, що і звершилося в день П'ятидесятниці, коли Святий Дух зійшов на зібрання віруючих. Епоха Церкви зародилася в силі Святого Духа. І тільки Божий Дух розвиває в нас особистість і характер Ісуса, Він формувє Христове життя всередині нас.

Протилежністю вогню Святого Духа є байдужість. Байдужість — це холодна зброя сатани, якою він діє зсередини церкви, намагаючись згасити Божий вогонь. Що найцікавіше — ця зброя вражає «віруючих» наповал. Дуже важко розгорітися вогнем, коли його розпалюють лише в неділю та ще в середину (присутність на зібранні). Щоб вогонь не згасав, його треба підтримувати регулярно день за днем.

Як підтримувати? Своїм ставленням до Бога, до читання Біблії, ставленням до молитви й життя церкви. Ти або завзято племениєш, або згасаєш в байдужості.

Занурення в життєві турботи краде в тебе щіль, смисл того християнства, до якого кличе тебе Христос. Якщо в тобі

справді горить полум'я Христа, ти не зможеш всидіти на місці, коли Бог буде кликати тебе на діло служіння.

Прожити «просто так» легко, для цього не потрібно затрачати свою силу, напружувати розум (щоб щось досягнути), змінювати свій характер — ти сам собі господар, ніхто не сміє вчити тебе жити... Тільки таке життя — не для християнина, якого кличе Бог.

Якщо ти колись хочеш почути слова: «Рабе добрий і вірний, увійди до радощів Пана свого», то будь готовий до того, що тобі не завжди доведеться жити так, як ти цього хочеш, а так, як цього хоче Пан!

А єдине, чого Він хоче, — це наблизити тебе до глибини Свого серця. Йому потрібні близькі стосунки з тобою, через які ти зможеш пізнати його характер, його суть, його серце...

Виходячи з особистого пізнання Господа, ти будеш зростати в ділах святості, таким чином розпалюючи коло життя вогнем Святого Духа. Щоб дізнатися, до чого кличе тебе Господь, треба наблизитися до Того, Хто кличе, настільки близько, щоб навіть один порух його думки примушував твоє серце тріпотіти.

Стань такою людиною, якою Він хоче бачити тебе, навчися жити його бажаннями, і тоді ти будеш людиною, яка любя його серцю! Догоджаючи йому у всьому, ти здобуваєш найдорожче і найбажаніше, що шукають люди у всьому світі, — щастя, яке повноцінне лише в його присутності, його житті, його покликанні і в його плані для тебе.

Ось чому твоє ставлення до нього визначається твоєю вірою, віра виражається через діла, думки, вчинки, слова, рішення... І все це в сукупності становить життя християнина.

Не дозволяй байдужості охолонити твоє життя, віру, любов, мрії — дияволу тільки цього й треба, щоб вивести тебе з Божого війська. Протистань йому, поки не пізно, поки Божий вогонь остаточно не згас у твоєму серці.

Хтось сказав, що справжнє задоволення прийде до нас тільки тоді, коли ми будемо настільки захоплені Словом Божим, що станемо роздумувати про нього вдень і вночі. Тоді вогонь Божий яскраво загориться в нас і над нами. «Я прийшов вогнем кинути на землю, і як Я прагну, щоб він уже запалав!» — сказав Ісус Христос (Лк. 12:49).

С. К.

За повідомленнями ЗМІ, на останньому саміті «Великої двадцятки» в Лондоні Росія наполягала на необхідності обговорення створення глобальної резервної валюти. Про це заявив помічник президента Росії Аркадій Дворкович. «Ми вважаємо, що така дискусія в наступні місяці потрібна на всіх рівнях», — сказав він.

Час близький

На думку пана Дворковича, підсумки такого обговорення повинні стати або розробкою пропозицій щодо введення єдиної світової валюти, або констатацією того, що діюча світова фінансова система «адекватна і достатня». Раніше Дворкович заявляв, що багато країн вважають діючу систему неадекватною і такою, що несе в собі багато ризиків, пов'язаних з діями країн — емітентів резервної валюти.

На думку Дворковича, головним завданням є визначення того, яким чином необхідно розвивати світову фінансову систему: у бік збільшення або резервних валют, або єдиної світової валюти, в ролі якої деякі країни пропонують використати спеціальні права запозичення, які є штучним платіжним засобом Міжнародного Валютного Фонду. Вони були введені в 1969 році і з 1999 року прив'язані до курсу чотирьох валют: долара, євро, фунта стерлінгів та ієни. Раніше на користь такого використання запозичень в ролі єдиної валюти висловились МВФ, Китай, Росія і Казахстан. Сполучені Штати Америки, які є емітентом резервної валюти — долара, виступають проти.

Резервною називається іноземна валюта, яку накопичують центральні банки у валютних резервах і використовують для міжнародних розрахунків. Спочатку резервною валютою був фунт стерлінгів, однак рішенням Бреттонвудської конференції 1944 року другою резервною валютою був затверджений долар, який незабаром посів домінуюче становище в міжнародних розрахунках. Створення єдиної світової валюти для США невігідно, оскільки країна — емітент резервної валюти може користуватися рядом переваг, зокрема, покривати дефіцит торговельного балансу національною валютою.

Для читачів Біблії це повідомлення ЗМІ не новина. Понад 1900 років тому в Книзі Об'явлення апостол Іван записав, що в останні часи буде єдина грошова система. Технологічні способи використання цієї грошової системи будуть підконтрольні голові всього світу — «звірині» (Об. 13:16-17). Нікому не можна буде ні купувати, ні продавати без її контролю.

Існує ряд тлумачень щодо деталей самої технології користування грошми і щодо «числа звірини». Однак саме розвиток сучасних подій розкриває все більше деталей, про які Біблія говорить як про факт майбутнього.

Час короткий, друзі! Події сьогодення спонукають нас до активної праці, щоб новина про Спасителя Христа могла досягнути кожної людини у кожному селі, місті, районі, області, країні і навіть у всьому світі. Не мовчимо — звичайно Євангеліє там, де живемо, вчимося, працюємо. Тільки Христос може спасти людину і весь світ. Він — єдина Дорога.

Василь ДМИТРИЄВСЬКИЙ.

День, який часто ігнорують

«День же Господній прибуде, як злодій вночі, коли з гуркотом небо мине, а стихії, розпечені, рунуть, а земля та діла, що на ній, погорять... А коли все оце поруйнується, то якими мусите бути у своєму житті та в поборності ви, що чекаєте й прагнете скорого приходу Божого дня, в яким небо, палячися, зникне, а розпалені стихії розтопляться? Але за його обітницею ми дожидаємо неба нового й нової землі, що правда на них пробуває. Тож, улюблені, чекаючи цього, попилюйте, щоб ви знайшлися для Нього нескверні та чисті у мирі» (2 Петр. 3:10-14)

Мало кого сьогодні цікавлять ці слова. Люди часто реагують на ці слова Господа, як біблійні царі, які насміхалися над пророками і зневажали їх. Гріх так сильно ввійшов в життя мільйонів людей, що це стало їх природою. І те, як вони живуть, видається їм нормою.

Навіть багато віруючих нині шукають не Христа, а багатство цього світу, розваг і дешевої благодаті. Сьогодні в багатьох церквах вважається неетичним говорити людям, що вони грішники. Багато християнських лідерів побоюються, що люди перестануть ходити до церкви або перестануть давати пожертвування, і церкві кінець.

Сучасна Церква втрачає вогонь і стає теплою. І якщо ми проігноруємо слова Господа, розруха буде великою. «Я знаю діла твої, що ти не холодний, ані гарячий. Якби ти холодний чи гарячий ти був! А що ти літєлий, і ні

гарячий, ані холодний, то виплону тебе з Своїх уст. Бо ти кажеш: Я багатий, і збагатів, і не потребую нічого. А не знаєш, що ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий!» (Об. 3:15-17).

Так багато церков пишаються гарними будинками, благодійницькою роботою, бізнесом, грошми, дорогою апаратурою, але забувають, що перед Господом все це ніщо. Бога цікавлять не ті, які шукають задоволення для плоті, а ті, які хочуть служити йому. Сьогодні мало віруючих людей можна назвати сильними. Маленькі випробування — і вони вже готові відмовитися від церкви і Христа, лиш би добре було їх плоті.

Господь бажає, щоб наше життя було заповнене його словом і святістю. Інакше Ісус не виганяв би торговців із храму.

Бог не обманює! Його слова — істина. Яка доля спіткала церкву в Лаодикії? Церква зникла. Бог робив там великі чудеса, але люди зневажали це. Вони вибрали релігію замість близьких відносин з Ісусом Христом, і вся та територія за короткий час стала мусульманською.

«День же Господній прибуде, як злодій вночі...» Для когось він буде днем радості, а для когось — днем страху. Земля і всі діла на ній згорять.

Для кого Петро пише ці слова? Для невірних? Ні! Він пише для «улюблених». Для тих, хто вірний Господу і готовий пройти все до кінця, до зустрічі з Господом. Апостол Петро попереджає, що це пророче слово буде настільки жакливим для світу, що світ не прийме його, буде ігнорувати і насміхатися над ним. І далі він каже:

«А теперішні небо й земля заховані тим самим словом і зберігаються для огню на день суду й загибелі безбожних людей» (2 Петр. 3:7).

Петро говорить про слово, яке Бог запускає в дію. Це те слово, яке принесло потоп і дало спасіння Ною. Це слово спалило Содом і Гоморру, міста страшного гріха, і дало спасіння Лоту за його праведне життя. І ось тепер Петро говорить, що Слово Боже почне діяти, щоб вогнем знищити всі гріховні діла.

Петро говорить, що Господь буде очікувати, тому що Він — Любов. «Не баритесь Господь із обітницею, як деякі вважають це барінням, але вам довготерпіть, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каєття» (2 Петр. 3:9). Господь бажає, щоб ми, його Церква, робили якомога більше для спасіння грішників від гріха.

«Тож ви, улюблені, знаючи це наперед, стережіться, щоб не були ви зведені блудом безбожних і не відпали від свого вірування, але щоб зростали в благодаті й пізнанні Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа. Йому слава і тепер, і дня вічного!» (2 Петр. 3:17-18). Нині не час шукати потіхи у світі. Нині час наповнитися Духом Святим, шукати Господа і жити святим життям. «Тож, улюблені, чекаючи цього, попилюйте, щоб ви знайшлися для Нього нескверні та чисті у мирі» (2 Петр. 3:14).

Що ми повинні зробити, щоб зберегти цю чистоту? Щоб наші духовні очі були відкриті і ми могли побачити той день, який світ ігнорує? «Отож зодягніться, як Божі вибранці, святі та улюблені, у щире милосердя, доброту, покірність, лагідність, довготерпіння. Терпіть один одного і прощайте собі, коли б мав хто на кого оскарження. Як і Христос вам простив, робіть так і ви!» (Кол. 3:12-13).

Ігор СЕМЕНЮК.
Пастор.

ПРОПОВІДІ

Одна християнка розповіла: «Наш пастор попросив засвідчити про те, що Бог зробив у нашому житті за минулий тиждень. Його власний п'ятирічний син підвівся і сказав: «Вчора я бачив сон. Ісус сказав мені, що скоро прийде». Дух Святий використав цю дитину, щоб через неї нагадати Богому народові про велику істину.

Однак нинішнє покоління знає про повернення Христа менше, ніж будь-яке інше покоління. І дуже багато таких, хто, називаючи себе християнином, не бажає нічого чути про це. Чому? Подібно до Лотової дружини, багато хто приліпився до свого майна, і в їх сприйнятті пришествя Ісуса все тільки зруйнує.

Я чув, як християни сміються над тими, хто допускає можливість повернення Ісуса будь-якої миті. Вони висміюють саму думку про те, що Він може скоро прийти. Одне вчення навіть стверджує, що наш Господь не прийде ще тисячу років. Апостол Петро мав на увазі саме таке вчення, коли написав: «Насамперед знайте оце, що в останні дні придуть із насмішками глузії, що ходитимуть за своїми пожадливістями та й скажуть: «Де обітниця Його приходу? Бо від того часу, як позасинали наші батьки, усе залишається так від початку творіння» (2 Петр. 3:3-4).

Усім, хто так вперто уникає істини, Петро чітко говорить: «День же Господній прибуде, як злодій вночі, коли з гуркотом небо мине, а стихії, розпечені, рунуть, а земля та діла, що на ній, погорять» (2 Петр. 3:10).

Більше того, Петро говорить, що є причина, чому Ісус ще не повернувся. Він пише: «Не баряться Господь із обітницею, як деякі вважають це барінням, але вам довготерпіть, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каяття» (2 Петр. 3:9). Наш Господь дуже терпеливий щодо нечестивих.

Особисто я здивований Божим терпінням до нас, до цього покоління. Кричущий моральний занепад очевидний навіть для світських аналітиків. Деякі події настільки жакливі, що здаються просто незбагненими: вбивства у школах, страшні згвалтування, насильство над дітьми, воєнничий гомосексуалізм, неймовірні жорстокості.

Часто в наших серцях лунає крик: Господи, коли ж Ти відновиш справедливості? Коли пошлеш суд на цих злочинців? Ми дивуємося, чому Бог так зволікає з покаранням неймовірного зла, яке квітне сьогодні таким буйним цвітом. Однак Петро говорить, що Ісус не ставить завдання судити — навпаки, на першому плані в Господа милість. Він довготерпеливий до найзатятіших злочинців. Він хоче явити Свою милість кожному грішнику.

Ми можемо бути впевнені в тому, що Бог судитиме грішників. Немає жодного сумніву в тому, що день розплати наближається. Коли цей день настане, тоді всі ганьбителі, богозневажники і нечестиві будуть покликані до відповідальності. Кожне злочинство буде явлено перед всіма — усе, що ці злі люди вчинили проти Божої влади. Їх діла будуть дуже суворо покарані, і нечестиві будуть вигнані з-перед Божого лиця назавжди.

Ісус запевнив Своїх учнів: «А чи ж Бог в оборону не візьме обраних Своїх, що голосять до Нього день і ніч, хоч і баряться Він щодо них?» (Лк. 18:7). Він говорить: «Так, Бог буде колись судити всіх тих, хто переслідував, кидав у в'язниці і вбивав Його народ. Крик гнаної Церкви буде почутий. І Він відомстить їм». Однак буквально в наступному вірші Ісус говорить: «Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?» (Лк. 18:8).

Запитання Христа показує, що Його турбує найбільше. Він говорить: «Коли Я повернусь, Я шукатиму тих, хто вірить Моїй обітниці повернутися за ними. Питання в тому, чи будуть ці люди готові зустріти Мене і очікувати Мене. Чи будуть вони відокремлені від цього світу і прагнутимуть того, щоб Я їх взяв до Себе як

Свою Наречену. Чи будуть вони невинні, а чи ж запламбовані духом віку цього. Прийшовши, чи почую Я їх благання: «Гряди, Господи Ісусе!».

«А про день той й годину не знає ніхто: ані ангели небесні, ані Син, — лише Сам Отець» (Мт. 24:36). Ісус закінчує це твердження уточненням «бо» (24:37). Далі Він говорить про те, якою буде поведінка людства в основній своїй масі, коли Він повернеться. Він не повідомив нам дату Свого повернення, але натомість сказав, яким буде тоді суспільство. І нагадав історію з Писання: «Бо так само, як за днів до потопа всі їли й пили, женилися й заміж виходили, аж до дня, «коли Ной увійшов до ковчегу», і не знали, аж поки потоп не прийшов та й усіх не забрав, — так буде і прихід Сина Людського» (Мт. 24:38-39). Ісус також згадує часи Лота: «Так само, як було за днів Лотових: їли, пили, купували, продавали, садили, будували; того ж дня, як Лот вийшов із Содому, — огонь із сіркою з неба линув і всіх погубив. Так буде й того дня, як Син Людський з'явиться!» (Лк. 17:28-30).

Зверніть увагу, що Ісус, описуючи все це, не говорить про жоден гріх. Ми ж знаємо, що це не гріх — їсти й пити неалкогольні напої, виходити заміж і женитися. Як не гріх купувати, продавати чи будувати. У жодному з цих занять немає нічого поганого. Більше того, Сам Господь велів, щоб ми працювали і займалися ділами, поки Він прийде. Тому Він не осуджує ці діла, навпаки, згадуючи про ці щоденні клопоти, Він наче говорить: «Ось таким буде життя, коли Я прийду. День цей буде, як будь-який інший звичайний день, коли ніхто не буде очікувати, що трапиться щось особливе».

Що Ісус хоче сказати нам? Він веде мову про тих, хто схильний відкидати всі Божі попередження про суд. Згадайте, що Ной проповідував суспільству, в якому жив, 120 років, попереджуючи про прийдешнє повне знищення всього. Але говорить Писання: «Що скоро не чиниться присуд за вчинок лихий, тому серце людських синів повне ними, щоб чинити лихе» (Екл. 8:11).

Саме це відбувається сьогодні в нашому суспільстві. Усі щось продають і купують, їдять і п'ють, насаджують і будують. Величезна кількість тих, які, одержимі особистим збагаченням, глухі до будь-якої «негативної» проповіді, котра хоч якось може перешкодити їх намірам. Навіть світські попередження про майбутню фінансову катастрофу вони ігнорують.

Одна літня єврейка, яка пережила Голокост, сказала: «Те, що відбувається нині в Америці, нагадує те, що відбувалося в Німеччині, коли Гітлер рвався до влади. До антисемітських висловлювань Гітлера ставились легковажно. Я тоді була ще дитиною, але пам'ятаю, як організовувались вечірки, що тяглися далеко за північ, — і це в той час, коли Гітлер вже почав кидати євреїв за ґрати і відправляти їх в газові камери.

Я пам'ятаю, як старші люди говорили: «Ні, таке не може статися в такій освіченій, цивілізованій країні, як Німеччина». І вони танцювали на балах всю ніч — чоловіки в смокінгах, жінки в дорогих вечірніх сукнях. Вони думали, що добрі часи триватимуть вічно. А всього через кілька тижнів тих самих людей втискували, як худобу, в товарні вагони для відправки в концентраційні табори».

Ісус гряде! І ось найдостовірніший знак того, що Він гряде: ми будемо бачити повсюди байдужість. Ісус говорив про велике і миттєве зникнення людей із

Давид Вілкерсон

землі: «Кажу вам: удвох будуть ночі тієї на одному ліжкуві: один візьметься, а другий полишиться. Дві молотитимуть разом — одна візьметься, а друга полишиться. Двоє будуть на полі — один візьметься, а другий полишиться!» (Лк. 17:34-36).

У Матвія Ісус говорить про вибраних, які будуть підхоплені: «І пошле ангелів Своїх Він із голосним сурмовим гуком, і зберуть Його вибраних — «від вітрів чотирьох, від кінців неба аж до кінців Його» (Мт. 24:31). Павло чітко говорить: «Сам бо Господь із наказом, при голосі архангола та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі, потім ми, що живемо й zostалися, будемо схоплені разом із ними на хмарах на зустріч Господню на повітрі і так завсіди будемо з Господом. Отож потішайте один одного цими словами!» (1 Сол. 4:16-18).

Головне, що Ісус нам хоче сказати, — це те, що, якою б драматичною не була ця подія, вона трапиться найзвичайнішого дня. Усе буде точно так, як в ті давні дні суду, у дні Ноя і Лота: чоловіки і жінки працюватимуть, займатимуться своїми звичними щоденними справами. Потім все звершиться раптово, в одну мить. Павло говорить: «Не всі ми заснемо, та всі перемінимось — раптом, як оком змигнути, при останній сурмі: бо засурмить вона — і мертві воскреснуть, а ми перемінимось!» (1 Кор. 15:51-52).

Цей день буде таким же звичайним днем, як і всі інші. Людство ні про що не буде здогадуватися, аж поки Христос в одну мить не забере до Себе Свою наречену. Чи очікуєте ви цього, чи прагнете Його пришествя?

Імовірно, більшість із тих, що читають це послання, можуть сказати: «Так, я готовий. Я покаюся і висповідав свої гріхи, і я прощений. Я поклав свою надію на праведність Ісуса. І якщо Він прийде, то я знаю, що не почую осуду на свою адресу. Я знаю, в Кого увірував. Я впевнений, що я — Його». Я сказав би це саме про себе.

Однак, перечитуючи це раз попередження Христа, я виявив у них щось, повз що пройти не в змозі. Ісус велить: «Тож пильнуйте» (Мт. 24:42). Далі Він говорить: «Знайте ж це» (24:43). Іншими словами: «Якщо ви хочете бути готовими, якими Я хочу, щоб ви були, то є щось таке, що ви повинні знати».

Далі Ісус говорить про чоловіка, який думав, що готовий, а насправді це було не так. Дім цього чоловіка був «підкопаний» (24:43). Ще далі Ісус описує чоловіка, який був справді підготовлений (24:45-47). Нарешті Він дає жакливе попередження про злих рабів, які будуть кинути в пекло (24:48-51).

Раб, який готовий по-справжньому, уподібнюється господареві дому, який дає поживу всім, що перебувають під його опікою. «Хто ж вірний і мудрий раб, якого пан поставив над своїми челядниками давати своєчасно поживу для них?» (24:45). Ісус говорить, що нагородою цього раба буде те, що він буде поставлений над всім маєтком пана свого (24:47). Як видно, те, що раб давав «своєчасно поживу», має дуже велике значення.

Хто ці правителі над домом Божим, про котрих говорить тут Ісус? Тут мова йде про батьків і про пасторів, які ке-

рують «домом Божим» (див. Еф. 2:19). Яким же чином родич дає «своєчасно поживу»? У біблійній термінології під поживою мається на увазі Боже Слово. Грецьке слово, вжите тут, також несе ідею споживання, будучи утвореним від слова, що означає «виховувати». Христос, таким чином, говорить: «Блаженні ті батьки, які годують своїх дітей Божим Словом. Вони виховують їх настановами із Біблії, коли ще є час, коли ще не пізно».

Церква нині втрачає молодь, і Бог на нас покладе відповідальність за це. Коли Ісус говорить: «Давайте їм поживу», Він має на увазі: «Дотримуйтеся Слова, шануйте Слово».

Нехай же Господь скаже про кожного батька-християнина те, що Він сказав про Авраама: «Бо вибрав Я його, щоб він наказав синам своїм і домові своєму по собі. І будуть вони дотримуватися дороги Господньої» (1 М. 18:19). Саме такі батьки будуть поставлені над всім маєтком свого Господа.

Слова Ісуса також стосуються і служителів у домобудівництві духовної сім'ї. Як і батьки, пастори в Божому домі повинні годувати своє стадо твердою їжею, а не тільки молоком. Вони повинні виховувати своїх овець в страху і настановах Господніх, закликаючи їх до повноти зрілості в Христі. Ісус говорить про тих, хто виконує це належно: «Блаженний пастир, який, коли Я прийду, буде продовжувати годувати Мій дім. Він годує їх чистим вченням з Мого Слова. Я кажу цим пастирам: коли Я повернусь, Я поставлю вас над всім маєтком Моїм. А Мій маєток — це все те, що Отець дав Мені».

Коли Ісус повернеться, Він приведе до Себе кожного благочестивого пастора, для якого єдиною турботою була турбота про душі, вірні Ісусу. Такі пастори пасли своїх овець не для того, щоб збагачуватися за їх рахунок. Ні, ці пастори стояли за кафедрою в страху і тремтінні, завжди усвідомлюючи, що їм доведеться дати відповідь Святому Богові. Кожному такому пастору Христос довірить Свій маєток і поставити управителем над всім, що має.

Далі Ісус говорить: «А як той злий раб скаже у серці своїм: «Забариться пан мій прийти» і зачне бити товаришів своїх, а їсти та пити з п'янцями» (Мт. 24:48-49). У 12-му розділі Луки цей раб — той самий, що давав «харч визначену своєчасно». Цей раб почав добре. Йому належало бути нагородженим як управителю Божого маєтку. Однак нині він повністю змінився. Тепер він б'є тих, хто поруч з ним, і п'є з п'янцями.

Що трапилось? Щось відбулося з серцем цього раба, якась, можливо, непомітна переміна, але вона вплинула на його ставлення до своїх обов'яз-

ків. Що ж це за переміна?

Ісус говорить: «Той злий раб скаже у серці своїм: «Забариться пан мій прийти» і зачне бити товаришів своїх» (Мт. 24:48). Грецьке слово, перекладене тут як «бити», означає багаторазове биття. Іншими словами, раб впав у лицемірство. Я бачу його як чоловіка, який провокує свою дружину, свариться, не соромлячись, слухає брудні історії про інших, поширює різні плітки. Як він дійшов до такого стану? Він переконав себе в тому, що Його Господь прийде ще не скоро. Коли він вимовляє слова: «Мій господь», він звертається до зовсім іншого пана, а не до свого праведного Гос-

пода. Він придумав собі свого власного Ісуса, Христа іншого благовісту.

Цей раб не розголосує своє нове ставлення до Господа. Переміна відбулася в його способі мислення, і йому немає потреби оприлюднювати своє переконання в тому, що Господь відкладе Своє пришествя. Він просто живе відповідно до цього способу мислення. У цьому вся різниця.

Чи задумувались ви над тим, чому так багато церков сьогодні наповнені терпелими до гріха шукачами задоволення? Чому так багато християнських подружніх пар розлучаються з найменшого приводу? Не тому, що їх пастори вчать їх так жити, ні! А тому, що пастори пасторів не вірять, що Христос прийде за життя їх покоління.

Як цей злий раб докотився до того, що «пив з п'янцями»? Ісус тут говорить не тільки про алкоголь. У Біблії знаходимо, що можна бути п'яним і від гніву, і від гіркоти образи, від спраги крові. Головний алікогільний напій у нашому суспільстві, те заспокоїливе, яке п'ють мало не всі, — це процвітання. І християни спокійнісінько причащаються цим напоєм.

Ісус попереджає: коли процвітання захоплює у свої обійми, ми несподівано втрачаємо чутливість до Його пришествя. Наше життя стає некерованим, і ми починаємо бити все навколо, робити все, що можемо, лиш би одержати те, чого хочемо.

Який суд чекає таких лицемірів? «То пан того раба прийде дня, якого він не сподівається, і о годині, якого не знає. І він пополює розітне його і визначить долю йому з лицемірами — буде плач там і скрегіт зубів!» (Мт. 24:50-51).

Дозвольте запитати вас ще раз: чи готові ви? Чи прагнете приходу Христа? Павло говорить: «Наостанку мені призначається вінок праведности, якого мені того дня дасть Господь, Суддя праведний: і не тільки мені, але й усім, хто прийхид Його полюбови» (2 Тим. 4:8).

Яків закликає: «Довготерпіть же й ви, зміцніть серця ваші, бо наблизився прихід Господній!» (Як. 5:8).

«І не в справі гріха другий раз з'явиться тим, хто чекає Його на спасіння» (Євр. 9:28).

Нарешті, Павло пише: «Бо з'явилася Божя благодать, що спасає всіх людей і навчає нас, щоб ми, відцуравшись безбожності та світських пожадливістей, жили помірковано та праведно і побожно в теперішній віці і чекали блаженної надії та з'явлення слави великого Бога й Спаси нашого Христа Ісуса, що Самого Себе дав за нас, щоб нас визволити від усякого беззаконства та очистити Собі людей вибраних, у добрих ділах заподливих!» (Тит. 2:11-15).

Я молюся, щоб бути готовим.

Залежність від комп'ютера не менш шкідлива, ніж наркозалежність

Б'ЄМО НА СПОЛОХ

Медики розвинених країн занепокоєні, а психіатри навіть вигадали спеціальний термін для причини цього занепокоєння – «Інтернет-залежність» (або «комп'ютерна залежність»). Річ у тім, що молодь все більше часу проводить за комп'ютером, живучи, фактично, у віртуальному світі, спілкуючись у чатах більше, ніж зі своїми реальними однолітками.

Термін «Інтернет-залежність» вперше запропонував у 1995 р. американський лікар І. Голдберг. Під цим поняттям він мав на увазі непереборний потяг до Інтернету, що характеризується «згубним впливом на побутову, навчальну, соціальну, робочу, сімейну, фінансову сфери діяльності». За ступенем відходу від реальності Інтернет-залежність дуже нагадує потяг до наркотиків чи алкоголю. Згідно з дослідженнями американських учених, 6-8% користувачів Інтернету вже мають цю залежність.

Усе може початися з того, що молода людина полюбить спілкуватися в Інтернеті, часто перевіряє пошту, веде власний блог чи знаходить якусь «надзвичайно цікаву гру». Поступово людина настільки втягується у віртуальний простір, приймає його закони, правила та норми, що почувається незручно та невпевнено у життєвих ситуаціях.

Завзятого комп'ютерника можна впізнати відразу. Він постійно видається неуважним, ігнорує зовнішні події, погано адаптується до життєвих ситуацій, уникає спілкування з людьми, з якими раніше дружив, обговорює лише нові ігри та стратегії битв. Поступово молода людина стає залежною від комп'ютера і сприймає явища реального життя з меншим захопленням, адже в житті все не так яскраво та динамічно, як в улюбленій грі.

Загалом більшість психологів та психотерапевтів виділяють три стадії комп'ютерної залежності. На першій стадії через захоплення новою грою чи написанням блогу людина перестає займатися усім іншим, поступово віддаляючись від друзів та родичів, залишаючи

пріоритет за «всесвітньою павутиною». Як правило, користувач приховує від рідних, друзів чи співробітників, скільки часу він проводить на сайтах.

На другій стадії симптоми наростають, як снігова лавина. Якщо людину силою відлучити від мережі, вона переживатиме відчуття, схожі на «ломку»: у неї порушується увага, знижується працездатність, з'являються нав'язливі думки, безсоння аж до повної відмови від сну, різко зростає потяг до стимуляторів – кави, сигарет, спиртних напоїв, наркотиків.

Третя стадія – соціальна дезадаптація. Користувач фактично перестає отримувати задоволення від ігор чи спілкування у чатах, але продовжує «висіти» на сайтах за звичкою. Людина відчуває, що втратила зв'язок із реальним світом і не може адекватно розв'язувати життєві проблеми.

Комп'ютерна гра – це особливий віртуальний світ, у якому відносно легко задовольнити основні потреби молодої людини. Тут можна відчувати себе героєм, створити собі такий образ, який забажаєш, відчувати себе тим, ким ти насправді не є. Молодь найчастіше шукає тут свободи та самоствердження. У цьому і небезпека: підлітки чи молоді люди реалізують свої сили та здібності у віртуальному світі, а реальне особистісне зростання переходить на задній план. Крім того, рольові моделі, з якими найчастіше стикається молода людина, залежна від комп'ютера, – це воїн, убивця, злісний завойовник, космічний пірат, робот. Відмічено, що ігрові ліки тривожніші, дратівливіші, агресивніші та мають схильність до депресії.

Варто знати, що комп'ютер шкодить не лише психічному, але й фізичному здоров'ю. Під час роботи дисплеїв збільшується іонізація повітря і зростає температура, вологість же, навпаки, зменшується. Проте в комп'ютерних залах санітарна норма, що передбачає розміщення одного комп'ютера не менше, ніж на шести квадратних метрах, дуже часто не дотримується і замість, наприклад, восьми комп'ютерів у приміщенні зашттовхують 18. Щоб використовувати приміщення по максимуму, дисплеї часто ставлять упритул один до одного, тобто

задніми панелями в різні боки. Виходить, що на людину постійно діє випромінювання задньої стінки сусіднього комп'ютера. За правилами дисплеї повинні розміщуватися по периметру приміщення і впритиратися задніми панелями у стіни.

Саме приміщення комп'ютерних залів має бути підготовленим для того, щоб гасилися електромагнітні поля, тобто на стінах під штукатуркою має бути вмонтована металева сітка. Підлоги мають натиратися спеціальною мастикою.

Навряд чи в тих комп'ютерних залах, де підлітки та молодь проводять стільки часу, дотримуються хоча б половини з цих вимог. Крім того, у деяких Інтернет-кафе дозволяється курити в приміщенні, тому навіть ті молоді люди, що не курять, стають пасивними споживачами усіх шкідливих речовин сигаретного диму.

Таким чином, надмірне захоплення комп'ютерними іграми не лише спричиняє соціальну дезадаптацію, відставання у навчанні та стрес, але й шкодить фізичному здоров'ю, погіршуючи зір, поставу, функціонування внутрішніх органів.

Отже, якщо ви помітили, що ваш друг чи родич став байдужим та відстороненим, що людина оживає лише коли говорить про стратегію в новій грі, що колишні захоплення та інтереси більше не цікавлять людину, бийте на сполох. Комп'ютерна залежність має практично ті самі симптоми та не набагато кращі наслідки, ніж, скажімо, наркотична.

Сам по собі комп'ютер не є злом. Молоді людині потрібно вміти ним користуватися. Але у всьому треба знати міру. І коли хтось із ваших знайомих не може прожити і кількох годин без того, щоб не перевірити електронну пошту, можливо, є сенс пояснити йому, до чого це може призвести. І пам'ятаймо: єдиний, Хто може звільнити від будь-якої залежності, – Ісус Христос.

За матеріалами сайту www.health.unian.net.

Одними зі складових крові є еритроцити — червоні кров'яні тільця. Їх роль в організмі — перенесення кисню з легень до тканин і вуглекислого газу у зворотному напрямку. Під дією етанолу, тобто алкоголю, еритроцити злипаються один з одним, утворюючи згустки. Зрозуміло, ці згустки не можуть проходити через тонкі судини. Найтонші з них під'єднані до нервових клітин — нейронів. Не отримавши необхідного кисню, нейрони починають відмирати. Саме внаслідок кисневого голодування мозку людина відчуває стан алкогольного сп'яніння. Найбільшою жертвою етанолу є мозок. Вражається практично кожна його частина. Особливої руйнації зазнає лобний відділ кори головного мозку, який відповідає за вищі інтелектуальні функції людини, її моральність, пам'ять, творчі здібності.

Пияк пропиває сором, совість і свої таланти.

Пивний алкоголізм

Шкідливий вплив пива на серце

Руйнівним наслідком споживання пива є хвороба серця. Вона виражається у розширенні порожнини серця, потовщенні його стінок, некрозах серцевого м'яза тощо. Для того, щоб пиво зберігало свої властивості, до нього додають різні хімічні сполуки. Хлорид кобальту — стабілізатор пивної піни — найтоксичніший з усіх додатків і викликає ураження серцевого м'яза. Крім того, кобальт викликає запальні процеси у стравоході і шлунку. Потрапляючи в організм, пиво швидко переполює кровеносні судини. Це призводить до варикозного розширення вен і збільшення серця. Так виникає синдром «пивного серця», коли серце провисає, стає в'ялим і погано качає кров. Будь-яке пиво (у тому числі і так зване безалкогольне) містить етанол. Літра пива має стільки ж спирту, як і близько 200 г горілки. Пиво відрізняється високим вмістом калію, який у поєднанні з великою кількістю води збільшує утворення сечі, що призводить до вимивання корисних мінералів з організму. Доведений також зв'язок між споживанням пива та ожирінням. Пиво — це суміш, яка при вживанні сприяє відкладенню жиру. У той же час в організмі порушується обмін речовин, страждають печінка і підшлункова залоза.

Пиво шкідливо впливає на гормони людини

Пиво містить низку токсичних речовин, у тому числі солі важких металів, які викликають зміни в ендокринній системі. Скажімо, в організмі чоловіків при вживанні пива виділяється речовина, яка пригнічує вироблення чоловічого статевому гормону тестостерону. Одночасно починають вироблятися жіночі статеві гормони, що викликають зміни зовнішнього вигляду чоловіка. Тому в чоловіків, що п'ють пиво, збільшуються грудні залози, стає ширшим таз. А ще естрагони здатні викликати в чоловіків статевий потяг до інших чоловіків.

У жінок зростає ймовірність занедужати на рак, а якщо це мати, що годую, то в дитини можливі епілептичні судоми. У жінок також грубає голос і з'являються так звані «пивні вуса». Як не дивно, природа ніби каструє чоловіків та жінок, які вживають алкоголь. У жінок під дією спиртного гинуть яйцеклітини, а в чоловіків зникає ерекція. Негативний вплив алкоголю поширюється також на дітей тих, хто вживає спиртне. Ще в давні часи люди спостерігали, що в пияків діти народжуються із психічними та фізичними дефектами. Римляни писали на стінах домів п'яниць слова Плутарха: «Пияки породжують пияків».

Важкі наслідки і шкідливість пивного алкоголізму

Дослідження, які провели в багатьох країнах, свідчать, що хронічний алкоголізм розвивається у три-чотири рази швидше від вживання пива, ніж від міцних алкогольних виробів. Пиво дуже шкідливе для людського організму. Воно спричиняє загибель клітин головного мозку (які, відмираючи, виходять із сечого), порушення функцій спинного мозку, міокардіодистрофію, цироз печінки, гепатит, панкреатит, гастрит, невротатії, ураження здорового і слухового аналізаторів, підвищення артеріального тиску. Хворі на пивний алкоголізм потрапляють до лікарні у край важкому, занедбаному стані, найчастіше з вираженою недоумкуватістю і зниженням особистісної оцінки.

Пиво — наркотик, що викликає агресію

Згідно з сучасними дослідженнями, пиво — це перший легальний наркотик, який прокладає шлях для інших, більш сильних нелегальних наркотичних засобів. Споживання пива — це першопричина покалічених доль мільйонів наших співвітчизників. Наркологи стверджують, що алкоголізм характеризується високою агресивністю, а пивний алкоголізм — особливою жорстокістю. Цим і пояснюється завершення пивних вакханалій бійками, вбивствами, зґвалтуваннями і крадіжками.

Пивний алкоголізм призводить до деградації

Міф про корисність легких алкогольних «напоїв», зокрема пива, створили і поширюють самі ж виробники алкоголю, які отримують величезні прибутки від його реалізації. Фахівці вже давно б'ють на сполох через поширення в державі такого явища, як «пивний алкоголізм». Виявляється, близько 30% українських підлітків почали вживати алкоголь ще до 13 років!

На кого розраховують рекламодавці пива, аби не втратити клієнтуру в найближчому майбутньому? Насамперед, на молодь, яка вірить усім казкам про доступний за ціною «напій». У результаті на очах батьків тверезі діти перетворюються на питушу молодь, а та — на батьків-пияків. Адже зрозуміло, що заохочення до пива — це початок наркотизму, який веде до деградації покоління і врешті-решт — до загибелі всієї української нації.

«Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідоляни, ні перелюбники, ні блудодійники, ні мужоложники, ні злодії, ні користолобці, ні п'яниці, ні злоріки, ні хижакі Царства Божого не впадуть вони!» (1 Кор. 6:9-10).

SOS! В Європі все більше молоді вживає алкоголь, тютюн і легкі наркотики

У Європі все більше школярів вживають алкоголь і легкі наркотики. Понад 60% підлітків у країнах центрально-східної Європи включно з Україною мають досвід куріння і вживання алкоголю; 33% підлітків стверджують, що наркотики стають дедалі доступнішими і популярнішими в їхньому середовищі.

Такі дані оприлюднив ЮНІСЕФ – Дитячий фонд ООН, який у рамках європейських програм підтримки молоді проводить відповідні дослідження.

Одна з картинок середньостатистичного європейського міста: вечір, на дискотеках і в молодіжних клубах підлітки танцюють, спілкуються; п'ють пиво або алкогольні коктейлі, курять сигарети, іноді з наркотичним вмістом. Інший варіант: темний провулок, двір або під'їзд багатоквартирного будинку, де 15-16-річні юнаки і дівчата просто п'ють алкоголь.

За словами голови офісу ЮНІСЕФ в Україні Джереми Гартлі, такі «пейзажі» характерні для Будапешта, Вільнюса, Парижа, Києва.

«У нашій програмі, яка носить назву «Європейське опитування учнівської молоді щодо вживання алкоголю та наркотиків», взяли участь 35 країн Європи включно з Україною. Головний висновок: у супереч численним програмам підтримки

і соціальної адаптації молоді, реклами здорового способу життя, кількість юнаків і дівчат, які зловживають алкоголем і наркотиками, продовжує зростати».

Учасники проекту від України – Інститут соціальних досліджень імені Яременка, урядові та громадські установи мали змогу порівняти результати опитувань з аналогічним дослідженням в українських містах.

Соціолог Ольга Балакірева національними відмінностями називає такі: «Зростає вживання пива, слабких алкогольних напоїв, 90% підлітків не мають проблем із доступом до алкоголю. Ми сьогодні практично маємо чверть підлітків 15-16-річного віку, які щоденно курять. І наша специфічна ситуація – це раннє залучення до куріння».

Європейські соціологи, педагоги, служби соціальної підтримки молоді в державах Євросоюзу та в Україні почали розробляти рекомендації для урядів ЄС з метою загальмувати негативні тенденції у молодіжному середовищі. Тобто знайти підлітків з негативними наслідками зловживання алкоголю, тютюну і наркотиків; створити належні умови для повноцінного розвитку молодих людей. Адже, як не дивно, не стільки криза, соціальна апатія чи зневіра в старих ідеалах штовхають юнаків і дівчат до пива і марихуани, скільки непорозуміння з батьками, учителями, членами молодіжного колективу.

Богдана Костюк.

За весь час існування людей на землі були мільйони, а може, і сотні мільйонів людей, які не зі своєї вини взагалі нічого не знали про Біблію або чули щось про неї через десятки рук. Як люди могли дізнатися про божественні плани і волю Божу, якщо нічого про це не знали? Людина ж не повинна була чекати, поки до неї приїде місіонер з-за тридев'яти земель і просвітить її. Мало того, якщо взяти до уваги природну схильність людини інтерпретувати свої знання відповідно до свого розуміння життя, де гарантія, що місіонери доносили невикривлене Слово Боже? Як Біблія пояснює цей факт?

А як щодо аборигенів...

З питань такого роду задають часто, і всіх їх можна об'єднати під назвою: «А як щодо аборигенів?». Багато людей задаються питанням: якщо християни твердять, що божественна істина захована лише в Біблії і що саме читаючи її людина може дізнатися про істинного Бога і про дорогу спасіння, яку Він приготував для людства, то як бути з тими людьми, які ніколи в житті не чули про Біблію? Як їм дізнатися про Божу істину? І як Бог збирається їх судити і карати за те, чого вони не знали і не могли знати внаслідок певних обставин?

Це дуже серйозне питання, і воно набагато глибше, ніж може здатися на перший погляд. Але гляньмо на цю проблему з другого боку.

Люди завжди хочуть знати, як Бог вчинить з іншими людьми, замість того, щоб для початку задуматися про себе і про свою долю. Чому? Та тому, що легше змістити фокус з себе і з власної відповідальності перед Богом на інших людей або й на Самого Бога, бо інакше доведеться розбиратися в собі і у своїх стосунках з Творцем.

Біблія говорить: «Як ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занапасти? Або що дасть людина взамін за душу свою?» (Мт. 16:26). Тебе хвилює доля аборигена? Насправді це не так; абориген і його доля тебе зовсім не цікавлять. Він для тебе — лише привід для того, щоб посперечатися з Богом.

Ті люди, яких справді хвилювала доля бідних аборигенів, стали місіонерами і поїхали в маловивчені куточки землі, щоб донести їм істину про Спасителя. А як ти можеш турбуватися про душу інших людей, коли ти ще не потурбувався про свою?

Однак повернімося до нашої теми. Отже, що тобі до дикуна? А ти сам чув про Бога? Отримав доступ до Його Слова? Пізнав Божу істину? Примирився з Небесним Отцем через проливу на Голгофі кров Ісуса Христа? Одержав прощення гріхів? Чи ти ди-вишся на туземця, в якого ніколи не було Біблії, і думаєш, що тобі від цього стане легше?

Якщо тобі немає діла до дикуна, то коли ти помреш, тобі взагалі буде не до нього. Питання насправді стоїть так: чи дійшло це Слово до тебе, до мене, до кожного з нас? Чи прийняли ми його за істину, чи відкинули? Коли кожен з нас стане перед Богом, то відмовки на взірць: «Не лише я не читав Біблію» або «А як щодо нього, адже він взагалі не підозрював про існування Біблії» не пройдуть. Тому що знання чи незнання аборигена про Біблію не зможуть спасти тебе і допомогти тобі виправдатися на суді.

Що ж стосується Самого Бога, то Він Суддя праведний. Він знає, як кого судити, тому що Йому відомо все про кожного з нас. Окрім того, кожен з нас перебуває в певних стосунках з Творцем. Звідки нам знати, які стосунки з Господом в аборигена? Можливо, цьому дикунові, який нічого не знає про Біблію і взагалі не вміє читати, Господь являється особисто і Сам йому

відкриває божественну істину. Дикун — творіння Боже, і тільки Господь знає, що відбувається в його душі. Окрім того, Бог дає кожній людині шанс прийняти або відкинути істину, визнати Бога Господом і здобути життя вічне або ні. А як Він це робить — лише Богові відомо, на те Він і Бог: «Бо ваші думки — не мої це думки, а дороги Мої — то не ваші дороги, говорить Господь» (Іс. 55:8).

Що ж стосується Біблії, то там чорним по білому написано: «Бо гнів Божий з'являється з неба на всяку безбожність і неправду людей, що правду гамують неправдою, тому що те, що можна знати про Бога, являється для них, бо їм Бог об'явив. Бо Його невидиме від створення світу, власне Його вічна сила й Божество, думан-ням про твори стає видимим. Так що нема їм виправдання, бо, пізнавши Бога, не прославляли Його як Бога і не дякували, але зникчменіли своїми думками, і запаморочилось нерозумне їхнє серце. Називаючи себе мудрими, вони потуманіли і славу нетлінного Бога змінили на подобу образу тлінної людини, і птахів, і чотириногих, і гадів. Тому-то й видав їх Бог у похадливостях їхніх сердець на нечистість, щоб вони самі знеславляли тіла свої. Вони Божу правду замінили на неправду, і честь віддавали, і служили створінню більш, як Творцеві, що благословенний навіки, аминь» (Рим. 1:18-25).

Господь явив людям знання про Себе в навколишньому світі. Тільки сліпий не може цього не бачити і не визнавати величі й могутності нашого Творця. І, очевидно, у Господа існує ще один принцип, за яким Він нас судитиме: «Тож від кожного, кому дано багато, багато від нього й жадатимуть. А кому багато повірено, від того ще більше жадатимуть» (Лк. 12:48). Якщо абориген ніколи не тримав у руках Біблію, то з нього і питатимуть відповідно до цього. Що ж стосується нас, до яких Слово Боже дійшло в друкованому вигляді, — з нас спитається по-іншому, бо нам було довірено більше, ніж дикунові.

Тому будемо дивитися не на людей, а на Господа і, читаючи Слово Боже, будемо думати про свою людську душу. Бо яка користь людині, якщо вона здобуде весь світ, а душі своїй нашкодить?

Чи дає нам Бог пляшку з вином?

«І не впивайтесь вином, в якому розпуста, але краще наповняйтесь Духом» (Еф. 5:18).

Бажання звернутися до цієї теми викликала книга Курта Газеля «В полоні забобонів» («Джерело життя», 2006 р.). У цій книзі автор досить детально і послідовно розробляє тему протистояння забобонам, але суть не в темі. На одній із сторінок читаю: «Бог дає нам свободу, і ми самі відповідаємо за наслідки... Лікарні, лікувальні заклади для алкоголіків, тюрми — все це наочно демонструє наслідки зловживання алкоголем. Попри це Бог не віднімає в нас пляшку з вином».

Проблема пияцтва, особливо на селі, давно переросла в катастрофічну! То «Бог не віднімає в нас пляшку з вином»?

Коли я чую слова: «Бог хоче нам допомогти, але Він не втручається в наші справи», — перед очима постає забавна картина. Будівельний майданчик. На майданчику машина, що забиває сваї. Водій встановив стрілу, завів дизель, підняв «бабу» і... д-у-уже хоче забити сваю. О! Як він хоче це зробити!! Дизель реве на повну потужність! Стріла зайняла найкраще положення! «Баба» піднята на максимальну висоту! Водій чітко вчепився у важіль керування! Його пальці побігли від напруги! Піт стікає з чола від бажання забити цю сваю найкращим чином! Як він хоче це зробити! Закінчується зміна, він залишається понаднормово. Закінчується солярка, і автозаправник привозить додаткову порцію палива...

Ви можете уявити собі таку ситуацію? Що б ви сказали цьому водію? Так, я вже чую вашу відповідь. Правильна відповідь. Правильна, оскільки базується на Слові Божому: «Що ти до Мене кличеш? Говори до синів Ізраїлевих, нехай рушають!» (2 М. 14:15). І ваші слова водію: «Відпусти гальма! Бий!».

А що ж Бог? Наш всемогутній Господь, про Котрого написано, що «сказав Бог: «Хай станеться світло! І сталося світло... І побачив Бог усе, що вчинив. І ото — вельми добре воно!».

Я не вірю в бога, котрий тільки «хоче». Я вірю в Бога, про Якого написано: «Я, Господь, будував поруйноване, засадив спустошене. Я, Господь, говорив це — і зробив!» (Єз. 36:36). Ось в такого Бога я вірю!

Але повернемося до пляшки з вином. До тієї, яку «Бог не віднімає в нас». А коли Він нам її дав? Тільки благаю, не треба наводити приклад з чудом в Кані Галілейській. Інакше нам доведеться не тільки заглибитися в дослідження особливостей стародавньої юдейської культури, вивчити рецептуру напою, названого вином, а й звернутися до ще давніших висловлювань. І всюди ми знайдемо заборону. Бог створив виноград, але не створив інструмент для п'янки. Маленька чарочка з вином, яку ми приймаємо під час переломлення хліба, не створює проблем. Це не через причастя руйнуються сім'ї і народжуються хворі діти. Не треба святим обрядом виправдовувати свою грішність!

Отож пройдімося Біблією. Прочитаємо, що говорить Бог: «Горе тому, хто свого ближнього напоює з келиху гніву свого і поїть, щоб бачити сором його! Ти наситишся ганьбою більше, як славою. Пий також ти та показуй свій сором! На тебе обернеться келих правиці Господньої, ганьба ж на славу твою!» (Ав. 2:15-16). Скільки разів доводилось і, на жаль, доводиться чути: «Ти що, мене не поважаєш? Ти мені не друг, якщо не

вип'єш!». І за всім цим стоїть єдина мета — «напоює з келиху гніву свого і поїть, щоб бачити сором його!».

Залишіть пояснення. Загляньте краще у своє серце. І відведіть руку, яка протягує вам склянку. «Бо їх виноград — з винограду содомського та з піль тих гоморських, винні ягоди їхні — отруйні то ягоди, вони грона гіркоти для них, вино їхнє — зміїна отрута і гадюча погібельна їд!» (5 М. 32:32-33).

Тож чи справедливо говорити, що «Бог дає нам свободу»? Чи не правильніше сказати, що Бог надав нам можливість дотримуватись Його приписів. І можливість чималу: Він обдарував нас волею, розумом, совістю. Він створив нас для радості! І як ми використовуємо Його дари?

Ось що говорить історія людства. Перша згадка про вино зустрічається в Біблії у Книзі Буття: «І зачав був Ной, муж землі, садити виноград. І пив він вино та й упився, й обнажився в середині свого намету». Чи була в Ноя можливість стриматися? Сподіваюсь, що так! В його волі сумніватися не доводиться. Будувати протягом 120 років величезний ковчег — це заняття для справжнього чоловіка! Можна тільки припустити, що пережив Ной за ці роки. Але він вистояв. Врятувався сам і врятував свою сім'ю! А потім взявся за облаштування « нової землі » і почав «садити виноград». І... «упився, й обнажився в середині свого намету». Ной було близько 500 років, коли він почав споруджувати ковчег. І всі ці роки навколо нього були люди, про яких Сам Бог сказав одного разу: «Зітру я людину, яку Я створив, з поверхні землі, — від людини аж до скотини, аж до плазунів, і аж до птаства небесного. Бо жалкую, що їх Я вчинив». Безумовно, Ной заслуговує на всяку похвалу, тим більше, що «сказав Господь Ноеві: «Я бачив тебе праведним перед лицем Своїм в оцім роді». І все ж вплив оточення, людська гріховність (від Адама) не могли не вплинути на його сутність. На жаль, «пив він вино та й упився, й обнажився в середині свого намету». Чи не звідси тягнеться безкінечний п'яний ланцюжок від потоку до наших днів?

Минув час, і знову сталося те, що (на жаль, уже вкотре) не могло не статися в грішному людському середовищі. «І промовив Господь: «Через те, що крик Содому й Гоморри великий, і що гріх їхній став дуже тяжкий...» Усі ми пам'ятаємо цю історію. І пам'ятаємо милосердя Боже, яким Він щедро обдарував Лота. «А що він вагався, то ті мужі — через Господню до нього любов — схопили за руку його, і за руку жінки його, і за руку обох дочок його, і вивели його, і поставили поза містом». Позаду залишився «крик Содому й Гоморри великий». «А жінка його, Лотова, озирнулася позад нього — і стала стовпом соляним!».

Що вабило цю нещасну жінку? Що змусило її після того, як вона чудом уникнула страшної долі, оглянутися? Чи була «вільна» жінка Лотова? Чи проникли, все-таки, і в її душу зловісні метастази гріха? Ті самі метастази, що почали свою руйнівну дію ще в душі її праматері Єви?

Але й це ще не все. Троє щасливчиків, що залишилися живими, оселились недалеко від міста. І молоденькі дочки Лота задалися питанням: що очікує їх попереду?

«І промовила старша молодшій: «Наш батько старий, а чоловіка немає в цім краї, щоб прийшов до нас, як звичайно на цілій землі. Ходи — напіймо свого батька вином, і покладімося з ним. І

оживимо нащадків від нашого батька». І ночі тієї вони напоїли вином свого батька. І прийшла старша та й поклалася з батьком своїм. А він не знав, коли вона лягла й коли встала...» Так само зробила і молодша дочка.

Однозначно написано: «Вино — то насмішник, напій п'яний — галасун, і кожен, хто блудить у ньому, немудрий... Хто любить веселощі, той немаючий, хто любить вино та оливу, той не збагатіє... Не будь поміж тими, що жлуктять вино, поміж тими, що м'ясо собі пожирють, бо п'яниця й жерун збідніють... В кого «ой», в кого «ай», в кого сварки, в кого клопіт, в кого рани даремні, в кого очі червоні? У тих, хто запізнюється над вином, у тих, хто приходить попробувати вина змішаного. Не дивись на вино, як воно рум'яніє, як виблискує в келиху й рівенько летить — кінець його буде кусати, як гад, і вжалить, немов та гадюка».

То чи дав нам пляшку Господь? Залишіть відмовки. Крізь віки нам сказано: «Не царям, Лемуїле, вино, не царям, і напій той п'яний не князям, щоб не впився він та не забув про Закона, і щоб не змінив для всіх гноблених права».

Про яку свободу ми говоримо, якщо за 700 років до Різдва Христового було сказано (чи не нам — сьогоднішнім): «Срібло твоє стало жужелицею, твоє питво водою розпущене... Горе тим, хто встають рано вранці і женуть за напоєм п'яним, і тривають при нім аж до вечора, щоб вином розпалитись! І сталася цитра та арфа, бубон та сопілка й вино — за їхню гулянку, а на діло Господнє не дивляться, не вбачають Його чину рук... Горе тим, що хоробрі винце попивати, і силачі на мішання п'яного напою... Та ось радість і втіха: забивають худобу велику та ріжуть худобу дрібну, їдять м'ясо й вино попивають, викрикуючи: «Будемо їсти та пити, бо завтра помremo!»... Горе тобі, Самарію, короні пишноти єфремлян п'яних, квітці зів'ялій краси його гордості, що лежить на верхов'ї долини врожайної, від вина поп'янілих... І ось ці від вина позбавились з дороги, і від п'яного напою хитаються: святих і пророк позбавились з дороги напоєм п'яним, від вина збаламутились, від напою п'яного хитаються, блудять вони у видіннях, у постановках своїх спотикаються... Бо всі стали повні блутовотою калу, аж місця нема!».

Знайте, я не вірю в бога, котрий тільки «хоче». Я вірю в Бога, про Котрого написано: «Бо це воля Божа — освячення ваше: щоб ви береглись від розпусти, щоб кожен із вас умів тримати начиння своє в святості й честі, а не в пристрасній похоті... Бо месник Господь за все це, як і перше казали ми вам та засвідчили. Бо покликав нас Бог не на нечистість, але на освячення».

С. С.

МОНГОЛЬСЬКИЙ ПРОЛОГ

ГОРТАЮЧИ СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

Сюжет будь-якого фільму жахів, якими сьогодні переповнений наш кінематограф, блідне перед історією, що розгорталася багато віків тому на землях сучасного Казахстану. Увесь жах цієї історії полягає в тому, що вона, на відміну від фільмів, не просто плід фантазії викривленого розуму, а цілком реальна і викликана до життя спільними діями людей, що відреклись Бога, і темних сил. Плодом цієї зловісної діяльності стала поява манкуртів...

обличчя людей, серед яких ти виріє, і ім'я дівчини, що тобі посміхалась соромливо, потьмяніли, — невже не прокляв ти, падаючи в безодню безпам'ятства, матір свою страшним прокляттям за те, що посміла зачати тебе і народити на світ для цього дня?..»

Отже, шапочка з свіжої верблюжої шкіри, надягнена на голову нещасного у вигляді чохла, висихаючи на сонці, стискувала череп і деформувала мозок. Підданий цій операції полонений втрачав розум, і його використовували як послухного робітника в домашньому господарстві.

Це був жорстокий час, але те, що робили зі своїми полоненими жужани, перетворюючи їх на манкуртів, вселяло жах навіть китайцям, які відомі винаходами багатьох витончених катувань. У своїх хроніках вони з жахом розповідають про нелюдськість жужанів.

Вибір верблюжої шкіри також не випадковий і викликаний далеко не тільки тим, що в тих краях багато верблюдів. Верблюд — персонаж традиційного пантеону Середньої Азії і Південного Сибіру. Це транспортний засіб шаманів і символ бубнів, і саме у верблюжій подобі являються до ворожбитів і шаманів їх духи-покровителі. Верблюжі черепи і шерсть використовувались як універсальні обереги. Таким чином, шапочка з верблюжої шкіри — «ширі» символізувала цілковитий вплив на духовне і політичне життя жужанів. Не випадково 514 року на чолі жужанського посольства в Китаї стояв шаман Хунсюань. Це перший випадок в історії кочівників, коли духовна особа виступала у світській ролі.

Ще більш показове наступне. У жужанській ставці жила молода шаманка — якась Деухунь Дівань. «Дівань» перською мовою означає «одержима». І хан Чеуну повністю довіряв її порадам. Біля керма влади жужанів стояли служителі злої сили, тому жорстокості жужанів не треба дивуватися. 200 років — з 360 по 555 рік на неосяжних просторах великого степу панував зловісний жужанський гніт, поки підвладне їм плем'я тюрків на чолі з ханом Бумином не наважилося відверто виступити проти гнобителів. 553 року жужанам було завдано дуже серйозної поразки, і якби не допомога Китаю, цей прийняв до себе жужанів і відбив напад тюрків, жужани були б розгромлені.

Але вони не змогли прижитися в Китаї. Позбавлені стад і майна, не звикли до праці, вони взялися за грабежі. Імператорський Китай вислав проти них війська, а потім і зовсім вигнав зі своєї території. Опинившись за кордонами Піднебесної, жужани були зразу ж розбиті. Залишки жужанської орди на чолі з ханом Диншунци втекли до однієї з китайських держав в пошуках порятунку, однак були видані тюркському послу.

Ненавість до жужанів була воістину велика. На одну тисячу тюрків свого часу вони перетворили на манкуртів і могли очікувати такого ж. Але ненавість до них була перевершена огидою до їх бузувільських винаходів, і тому посол звелів обезголовити всіх дорослих полонених, помилувавши дітей і невільників. І ось перед східними воротами Чаньяна покотилися жужанські голови, які ще так недавно з презирством споглядали на нещасних манкуртів. З жужанами було покінено. Не маючи предків, вони не залишили й нащадків, та все ж залишили страшну пам'ять і страшні знання про те, як людей, молодих, розумних і сильних, можна перетворити на недоумкуватих черв'яків, манкуртів, які не пам'ятають минулого, не розуміють теперішнього і не задумуються про майбутнє.

Страшна манкуртизація людей, розпочата в монгольських степах, досягла свого апогею в наші дні — і не де-небудь в загублених степах і пустелях, а на вулицях мегаполісів, між хмарочосами, біля яких мовби маячать тіні зловісних жужанських воїнів, що шукать нових жертв.

Тільки Божа істина може повернути нещасним людям світлий розум і відкрити план вічного спасіння — втілення Божої любові і Божого милосердя.

О. О.

П'ятий вік християнської ери в Європі ознаменувався Великим переселенням народів, які вторглися з різних кінців на територію Римської імперії, завдавши їй остаточного смертельного удару і заклавши основи сучасних європейських держав і народів. Але у Східній Азії, звідки прийшла більшість цих народів, процес переселення, викликаний як природними, так і політичними причинами, почався на 100 років раніше і кардинально змінив політичний баланс, що складався віками, між Китайською імперією і численними кочовими племенами.

Як завжди буває в годину неспокою, почали появлятися банди грабіжників, які нещадно винищували і грабували всіх і вся, натовпи погорільців, рабів-втікачів, дезертирів із різних армій і ватаги селян, що розорилися. Саме ці розрізнені за етнічним, релігійним, соціальним, історичним складом племена і покляли початок народу, що увійшов в історію під назвою жужанів, або жуаньжуанів. Походження жужанського народу дуже своєрідне. Спільними в них були не мова, не віросповідання, а злиденне існування; і саме воно владно спонукало їх організуватися.

Об'єднав це розрізнене зборище людей якийсь Югюлюй, колишній раб, засуджений до смертної кари, який близько 350 р. по Р. Х. втік у степ і зумів згуртувати навколо себе, здавалося б, зовсім різних у звичайному житті людей.

Побут і організація жужанів були вельми примітивними. Одиницею бойовою та адміністративною вважався полк з тисячі осіб. Полк підкорявся проводареві, якого призначав хан. У кожному полку було десять знамен по сто чоловік; кожне знамено мало свого начальника. Писемності в жужанів не було; для рахунку використовували овечий послід або дерев'яні бірки із позначками. Закони відповідали потребам війни і грабунку: сміливців нагороджували частиною здобичі, а боягузів били палицями. Мовою спілкування була сяньбійська — один із діалектів монгольської мови. Сама назва жужанів буквально перекладається як «ставка хана».

Завдяки простій організації і в той же час добрій і до того ж агресивній воєнній організації ханство почало масово притягувати до себе різних шукачів пригоди і злочинців, які не бажали працювати, але хотіли добре жити. Незабаром жужани створили банду, що вирізнялася особливою жорстокістю. З 360 року вона почала тероризувати всіх сусідів і після вдалих раптових набігів ховалася на схилах монгольського Алтаю.

Жужани стали прокляттям кочової Азії і всіх сусідніх держав, гегемонами всього великого степу і контролювали землі на північ від Китаю — від Казахстану до Корейського півострова. 424 року вони пройшли бойовим рейдом по Китаю і ледь не захопили його столицю, пограбувавши замиський палац

імператора.

Уся історія жужанів сповнена війнами і набігами. Але в цих війнах і набігах була одна особливість. Покалічені, часом дуже жорстоко, долею, жужани зганяли злість на тих, до кого вони приходили, хто жив у своїх домах чи мав сім'ї, яких колись вони позбулися. Їх війни не носили особливого політичного смислу чи розрахунку, бо створити монолітну державу на базі десятків племен із великою часткою дезертирів і розбійників, людей, в основі поведінки яких лежать почуття помсти і наживи, звичайно ж, було неможливо. Влада хана, попри її спадковий характер, була схожа на владу атамана, коли, попри його незаперечний авторитет, невдоволення чимсь бандою могла в будь-який момент його вбити. Що і траплялося не раз в жужанській історії.

Особливо жорстоко поводитися жужани з підкореними народами. Нещадні знущання призводили до повстань, які придушували з неймовірною жорстокістю. Однак незабаром жужани придумали або запозичили від невідомого нам народу особливий і дуже ефективний спосіб поневолення людей, при якому сам факт повстань стає принципово неможливим. Цей спосіб полягав у тому, щоб робити із підкорених народів манкуртів (похідне від «мун» — «стати недоумкуватим» і «курт» — хробак, комаха).

Як же людина стає манкуртом? Жужани нечувано жорстоко поводитися з полоненими. Якщо траплялася нагода, їх продавали в рабство у сусідні краї, і це вважалося щасливим виходом для полоненого, бо проданий раб рано чи пізно міг втекти на батьківщину. Найжахливіша доля чекала тих, кого жужани залишали у себе. Вони знищували пам'ять раба страшним катуванням — надяганням на голову жертви «ширі». Зазвичай така доля випадала молодим хлопцям, захопленим в бою. Спочатку їм наголо обстригали голови, ретельно вибираючи кожну волосинку. До того часу, коли закінчувалось гоління голови, досвідчені забійщики забивали поблизу верблюда. Знімаючи верблюжою шкіру, передусім відділяли її найважчу, щільну шийну частину. Поділивши шийну на куски, її тут же в парному вигляді надягали на поголені голови полонених, приліплюючи пластирем — щось на взірєць сучасних шапочок для плавання. Це й означало надіти «ширі». Той, хто піддавався такій процедурі, або помирав, не витримавши тортур, або на все життя втрачав пам'ять, перетворюючись на манкурта-раба.

Шийної шкіри одного верблюда вистачало на п'ять-шість «ширі». Після надягання «ширі» кожного приреченого заковували дерев'яною шийною колодою, щоб він не міг торкнутися головою до землі. У цьому вигляді їх відвозили якомога далі від людних місць, щоб не доносилися їх крики, які роздирали душу, і кидали їх там у відкритому полі, зі зв'язаними руками і ногами, під пеку-

чим сонцем, без води і їжі. Катування тривало кілька днів. Посилени дозори стерегли підходи на той випадок, якщо співплемінники намагалися б визволити нещасних, поки ті живі.

Покинуті в полі на жахливій катування жертви здебільшого гинули під палючим сонцем. Живими залишалися один-два з п'яти-шести рабів. Гинули вони не від голоду і навіть не від спраги, а від нестерпних, нелюдських мук, яких завдавала, зсихаючись і стискаючи голову, сиром'ятна верблюжа шкіра. Скорочуючись під промінням палючого сонця, «ширі» стисало поголену голову раба мовби залізним обручем. Вже на другу добу починало проростати поголене волосся мучеників. Жорстке і пряме азійське волосся інколи вросло в сиром'ятну шкіру, але частіше, не знаходячи виходу, волосся згиналися і знову входили кінцями в шкіру голови, завдаючи ще більших мук. Усе це супроводжувалося повним затьмаренням розуму. Лише на п'яту добу жуаньжуани приходили перевірити, чи хтось вижив. Живого поїли водою, звільняли від кайданів і з часом повертали йому силу. Це і був раб-манкурт, насильно позбавлений пам'яті і тому вельми цінний, бо був вартий десятків здорових невільників. У разі вбивства раба-манкурта викуп встановлювався втричі вищий, ніж за вільного співплемінника.

Манкурт не знав, хто він, якого роду-племіні, не віддав свого імені, не пам'ятав дитинства, тата і маму — словом, не усвідомлював себе людською істотою. Позбавлений розуміння власного «я», з господарської точки зору він володів багатьма перевагами, адже був рівнозначний безсловесній істоті і тому абсолютно покірний і безпечний. Він ніколи не думав про втечу.

Для будь-якого рабовласника найстрашніше — повстання раба. Кожен раб потенційно бунтівник. Манкурт був єдиним винятком — не було необхідності його стерегти, тримати охорону і тим більше підозрювати в таємних задумках. Манкурт, як пес, визнавав тільки своїх господарів. З іншими він не спілкувався. Усі його помисли зводилися до задоволення живота, інших турбот він не знав. Зате доручену йому справу виконував сліпо, добросовісно і неухильно.

Манкурта зазвичай примушували виконувати найбруднішу, найважчу роботу, йому доручали найнудніше заняття, що вимагало тупого терпіння. Тільки манкурт міг витримати безмежну глушину і безлюддя, невідлучно перебуваючи при верблюжому стаді. Він один в такому віддаленому місці замінював багато робітників. Треба було лише доставляти йому їжу — і він незмінно займався ділом влітку і взимку, не нарікаючи і нічого не вимагаючи. Повеління господаря для манкурта було понад усе. Для себе ж, окрім їжі і якогось лахміття, щоб не замерзнути в степу, він нічого не вимагав.

Значно гуманніше було стягти полоненому голову, ніж відібрати в людини пам'ять, зруйнувати її розум, вирвати коріння того, що перебуває з людиною до останнього її подиху, залишаючись єдиним набутком, що відходить разом з нею і недоступний для інших. Але жужани, що винесли зі своєї темної історії найжорстокіший вид варварства, досягнувши і на цю глибину суть людини. Вони винайшли спосіб віднімати в людей пам'ять, чинячи найтяжче з усіх мислимимих і немислимимих злочинів. Не випадково, оплакуючи сина, перетвореного на манкурта, Найман-Ана (героїня однієї з давніх східних легенд) сказала в невтішному горі і відчай: «Коли пам'ять твою відібрали, коли голову твою, дитино моя, стискали, як горіх кліщами, коли обруч на голову посадили так, що очі твої випирали з орбіт, налиті сукровицею страху, коли передсмертна спрага мучила і не було краплі, щоб з неба на губи впала, — чи стало сонце, що всім дарує життя, для тебе ненависним, сліпим світлом, найчорнішим серед всіх світил у світі? Коли, роздертий болем, твій крик стояв серед пустині, коли ти стогнав і допомогти чекав від неба, задиhaючись в бльовотинні, викликаному муками тіла, перекуреного в судах, коли згасав ти в смороді тім, втрачаючи розум, який з'їдала хмара комах, коли морок помутніння застелював назавжди скалічений тортурями розум, коли пам'ять твоя незворотно втрачала минуле, коли забував ти погляд матері, шум річки біля гори, де грався літніми днями, коли ім'я своє та ім'я батька ти втратив в знищеній свідомості, коли

Недавні соціологічні дослідження показали, що близько 90% населення України називають себе християнами. Здавалося б, якою сильною мала бути наша країна. На жаль, ми бачимо зовсім іншу картину.

То що тоді для нас християнство? Для багатьох це позолочені куполи, храми з хрестами, священники в довгих рясках, свічки та ікони. У деякого християнство асоціюється з Ватиканом, папою та кардиналами. Американці скажуть, що справжнє християнство — це протестантські церкви із жвавими Богослужіннями і частими зборами пожертвувань. Однак уявлення більшості людей дуже сильно відрізняються від того, що Бог вважає християнством.

Уявлення людей формуються на основі того, з чим вони стикнулися під виглядом християнства. Хтось мав справу з фанатиками, які настирливо закликали покаятися, бо інакше — пекло. Хтось спілкувався із «християнином», котрий, будучи напідпитку і з сигаретою в зубах, звичав своє Євангеліє, свою батьківську віру, котрий він ніколи не зрадить. А хтось переконаний, що християни — це жалюгідні, нещасні, вбогі люди, тому що саме таких найчастіше зустрічав.

Імідж християнства у свідомості людей не виникає просто так. Найчастіше саме віруюча людина є тим фактором, що або віддзеркалює Божу славу для інших, або навпаки, відбиває всяке бажання йти до церкви.

Дехто на питання, хто такий християнин, відповідає: це людина, яка вірить в Бога. Звичайно, «без віри догодити Богові неможливо, і той, хто приходить, мусить вірити, що Він є». Але Біблія говорить, що сатана також вірить. Апостол Яків написав: «Чи віруєш ти, що Бог один? Добре робиш! Та й демони вірують, — і тремтять» (Як. 2:19). Більшість людей на землі вірять в існування Бога. Виходить, всі вони християни? Ні. Тому що

Прихильники чи послідовники?

вірити в Бога і вірити Богові — це різні речі.

Хтось скаже, що християнин — це людина, котра читає Біблію, молиться і ходить до церкви. І матиме слушність. Тому що християнин якраз і повинен все це робити. Проте само по собі це ще не робить людину християнином. Микита Хрущов, колишній генсек, у дитинстві часто читав Біблію. Але саме він пообіцяв покінчити з Церквою в СРСР до 1965 року. Правда, Хрущова вже давно нема, а Церква існує і росте.

Звичайно, ми повинні читати Біблію регулярно, це має стати правилом нашого життя і щоденною духовною поживою. Біблія — це Боже Слово, а не слово людини і заслуговує на повну довіру. Але саме лише читання Біблії не робить християнином.

Хтось вважає християнином людину, яка живе моральним життям, творить добрі діла і допомагає ближнім. Однак насправді багато атеїстів, тобто безбожників, живуть чесно і роблять іншим добро.

Задумаймося, для чого Ісус прийшов у світ, вмер на хресті і тим самим зробив можливим прощення людських гріхів. Цей факт говорить, що саме лише доброчинство і висока мораль не роблять нас християнами.

Дехто заявляє, що він християнин, бо народився у сім'ї, яка з діда-прадіда є християнською. Але хіба місце, де ми народилися, визначає, ким ми будемо? Хтось слушно зауважив: людина може

народитися в конюшні, але це не зробить її конем. Звичайно, треба любити місце, де народився і виріс, шанувати родину і церкву, які виховали тебе. Але не виховання робить людину християнином. У Бога немає внуків — у Нього лише діти.

Справжній християнин — це той, хто слідує за Христом. Ісуса завжди оточували люди. Насамперед Його учні. Але й вони були такими різними. Імпульсивний Петро, лагідний Іван, недовірливий Хома і навіть зрадник Юда. Пилат бачив Христа, був поруч з Ним, але став не учнем, а Його суддею. Книжники і фарисеї слухали проповіді Ісуса, але стали Його обвинувачами, а не послідовниками. За Христом ходили натовпи людей, безліч бачили Його чудеса. Що це були за люди? Прості роззяви, таємні недоброзичливці, заздрісники, захоплені шанувальники чи справжні послідовники?

В учнів Ісуса Христа були свої уявлення про те, якими повинні бути справжні послідовники. Навіть лагідний і смиренний Іван вважав, що учнями можуть бути тільки ті, хто ходить разом з ними: «Учителю, ми бачили одного чоловіка, який з нами не ходить, що виганяє Ім'ям Твоїм демонів; і ми заборонили йому, бо він із нами не ходить» (Мр. 9:38). В Ісуса не було духа конкуренції. Тому Він сказав: «Не забороняйте йому, бо немає такого, що Ім'ям Моїм чудо зробив би і зміг би незабаром лихословити Мене. Хто бо не супроти нас, той за нас!» (Мр. 9:39-40).

Проте ця історія має і зворотний бік.

Якби нам випала нагода жити в часи Ісуса Христа, чи були б ми поруч з Ним? Чому той чоловік не ходив з Ісусом? Чому він, бажачи бачити чудеса, більше того — творячи їх, використовуючи Ім'я Ісуса, бути з Ним разом не бажав? Цю людину не можна назвати противником. Це, швидше, прихильник. Прихильник, а не послідовник.

У чому ж різниця?

З Прихильникам, і послідовникам Ісус подобається. Але послідовники завжди слідує за Христом, а прихильники тільки Ним захоплюються.

З Прихильники не завжди можуть про Нього відкрито говорити, послідовники не можуть про Нього мовчати.

З Прихильники приходять до Ісуса, щоб щось у Нього просити, послідовники також просять, але потім повертаються, щоб подякувати.

З Прихильникам потрібні лише благословення. Послідовники шукають, чим можуть самі послужити іншим.

З Прихильники з радістю приймають дари від Бога. Послідовники самі люблять давати.

З Прихильники визнають свої гріхи або провини тільки тоді, коли вони викриті. Послідовники самі сповідаються і каються у своїх гріхах.

З У проблемі прихильники часто нарікають, а послідовники моляться.

З Прихильники шукають зростання свого авторитету, послідовники шукають слави Божої.

З Прихильники можуть запросити Ісуса додому. Послідовники запрошують Ісуса і в серце.

З Прихильники добре говорять. Послідовники добре діють.

З Прихильники завжди поруч з Ісусом, коли приходить слава Божя. Послідовники ж залишаються поруч, якщо навіть приходять гоніння.

З Прихильники хочуть бути прощеними. Послідовники самі готові прощати.

З Прихильники приваблюють дари Ісуса. Послідовників, крім дарів, приваблюють характер і постать Ісуса.

З Прихильники можуть дуже захоплюватися учнями Христа, послідовники поважають учнів, але захоплюються тільки Ісусом.

З Прихильники наслідують людей, послідовники наслідують тільки Христа.

Прихильники й послідовники часто сидять на одній і тій самій церковній лаві, читають одну і ту саму Біблію, співають одні й ті ж пісні, але рано чи пізно різниця між ними виявиться. І не тільки на небесах, а й тут, на землі.

«Але настає година, і тепер вона є, коли богомільці правдиві вклоняться будувати Отцеві в душі та в правді, бо Отець Собі прагне таких богомільців. Бог є Дух, і ті, що Йому вклоняться, повинні в душі та в правді вклоняться» (Ів. 4:23-24). Якщо Ісус говорить, що тільки справжні послідовники будуть поклонятися в душі й істині, то значить, є й несправжні. Господь не може змусити нас бути Його послідовниками, але Він шукає таких.

Тож не заспокоюймо себе спадковим правом називатися християнином. Поки триває час Божої благодаті, відвізимося на заклик Ісуса Христа. Він звертається до кожного з нас: «Ось стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду і буду вечеряти з ним, а він зі Мною. Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі, як і Я переміг був і Отцем Своїм сів на престолі Його». Ісус ніколи не вривається в чийсь життя, Він чекає, коли ми самі впустимо Його.

Людиноподібні у світі тварин

У поведінці комах багато такого, що притаманне людині і чого нема у мавп. Скажімо, мурашки крокують колонами (мурашки-солдати), дивляться за грибами (мурашки-грибники), збирають врожай (мурашки-заготівельники), доять «молочних корів» (тлю) і навіть мають рабів. Деякі мурашки живуть у лісі (лісові мурашки), деякі — на глиняних ґрунтах (мурашки-мулярі). Отож людиноподібними можна назвати швидше мурашок, аніж мавп. Що стосується виробництва — бджоли виробляють мед, змішуючи нектар з водою і консервантом. Один із видів павуків будує плотки, щоб плавати по воді, а люковий павук ловить свої жертви у виготовлені ним пастки — ну просто як людина.

Восьминіг — високорозвинута істота, хоча й безхребетна, як слимак, і на «еволюційному дереві» розташована нижче за рибу. Це визнаний майстер комунізації і вивертів, тож за ним треба добряче побігати. Високорозвинені очі восьминога — теж завданнячко для еволюціоністів.

Плещеносна ящірка бігає на задніх лапках, тобто має здатність до прямоходіння, яка, як стверджують, передалась людині від мавпи. У птахів ходіння на двох ногах — теж одна з багатьох людиноподібних рис. Загально відомо, що багато птахів уміють співати, а ссавці, окрім людини, — не співають (хоч собаки і вовки виють в унісон, а кукабара і шакал видають звуки, схожі на регіт). Деякі птахи, наприклад, папуга, можуть повторювати людські слова, чого не може жодна мавпа. Журавлі танцюють. Лебеді живуть парами все життя, як люди!

З точки зору прямоходіння наш найближчий родич, напевне, — пінгвін. Здалеку група пінгвінів нагадує взвод солдатів. За подібністю амінокислот в протейнах курка ближче до людини, ніж будь-який ссавець включаючи мавп.

Птахи будують житло для вирощування потомства, що дуже схоже на людський звичай. (Мавпи, навпаки, влаштовують місце для ночівлі з листя і рідко використовують його дівчі). Є птахи,

які тчуть свої гнізда (птаха-ткач) або зшивають (птаха-швачка).

Спорудження дерев'яних конструкцій і розпис стін вважається чисто людським заняттям. Але це не так. Разом з нами цим займаються три види австралійських птахів-халабудників. Самці цих видів будують альтанки з гілок з коридором посередині, а потім розписують їх внутрішні стіни фарбою з кольорових фруктових соків або подрібненого деревного вугілля, змішаного зі слиною. Вони також підносять своїм обраницям подарунки, наприклад, квіти, які не мають утилітарної вартості, — ну зовсім як люди! Ця особливість також властива деяким видам мух і павуків — але не мавпам.

Ареол проживання горобців практично повністю збігається з нашим. Мавпи, як правило, живуть у тропіках. І вони не мандрують на великі відстані, як деякі птахи і морські тварини, подібні цим до людини.

А як ми схожі на птахів, коли проводимо вихідні біля моря. Ми прокидаємося, вмиваємося, розчісуємося, причепуємося; розшукуємо яку-небудь їжу; потім купаємося, витираємося і приймаємо сонячні ванни — зовсім як чайки. Якщо подібна поведінка пов'язана з близьким спорідненням, як твердять еволюціоністи, то ми ближче до птахів, ніж до мавп, хоч птахів ніхто не називає людиноподібними.

Якщо взяти ссавців, то багато що поєднує людину зі слоном. У нас подібні етапи розвитку і тривалість життя. Люди, що працюють зі слонами, твердять, що в нас багато спільних емоційних рис. Індійський слон може виконувати роботу, що повторюється, наприклад, тягати і складати колоди. Він може опускати на коліна (завдяки тому, що кістки його кінцівок згинаються майже під прямим кутом) — ніхто з ссавців, окрім людини, на це не здатний. У слонів звично народжується одне дитинча, але буває й двійня. У них добра пам'ять,

Людина — вища істота. Жодне інше творіння не може зрівнятися з нею, хоч в кожній нижчій істоті можна знайти якісь людські риси. У цьому твердженні, якщо воно правильне, закладено вагомий еволюційний підтекст — з точки зору цієї теорії, у тварин в ході еволюції появлялося все більше й більше людських рис, поки не появилась, нарешті, сама людина. Однак «людські риси» розкидані у царстві тварин вельми випадковим чином.

що вже увійшла в приказку. Слони використовують засоби праці — і не тільки в пошуках поживи, як мавпи. Вони ховають своїх мертвих, завалюючи їх землею і травою.

Степові собаки живуть разом в підземних норах великими зграями. У цих «собачих містах» в кожного жителя є окремий вхід. Коли собака вмирає, інші ховають її. Мавпи ж взагалі не розуміють, що їх співплемінник помер, і залишаються поруч з мертвим тілом, поки вся зграя не перейде на інше місце.

В інженерних роботах найближчі до людини бобри зі своїми будиночками і загородами. За хімічним складом молока найближчий осел; за манерами споживати їжу — велика панда. За охайністю — енот, який харчується крабами. Він мие їх перед тим, як з'їсти. Кішки і собаки бридливі, як люди. До того ж їх можна привчити жити вдома, а мавп — ні. Броненосці схожі на нас рідкісною рисою — у них інколи народжуються однойцеві близнюки. Коти допомагають хворим співплемінникам. Правила поведінки вовків у сім'ї схожі з людськими. І все ж ті, хто досліджує передбачуване походження гомо сапієнс, наполягають на вивченні соціального життя саме мавп, особливо людиноподібних.

Свині також в багато чому схожі на людей (звичайно, не рильцем чи копितцями). Вони всеїдні, на відміну від травоядних мавп, кожна їх реакція подібна до людської, а питома вага крові свині (як і в зайця) найближча до людської. Свиня вважається не менш розумною, ніж собака.

Можливо, саме через схожість між людьми і свинями викопний зуб свині прийняли за зуб мавполюдини, яка отримала назву «Небраська людина». Зуб свині був використаний як доказ походження людини від мавпи на знаменитому «Мавп'ячому процесі» Скоупса, розрекламованому потім у голлівудському фільмі «Вітер у спадок».

З приматів (мавп, людиноподібних мавп і т. д.) найближче до людини за послідовністю амінокислот

стоїть шимпанзе, а за морфологією — орангутанг. Бабуїн, що живе на землі, а не на деревах, ближче за середовищем проживання. Гібон схильний до вертикального ходіння. Але ніхто з мавп не випрямлює коліна, вони вважаються чотириногими.

Доведено, що кити і дельфіни не дурніші за будь-яку мавпу. Слони і бурі ведмеді розумніші за мавп, і їх легко навчають різним цирковим номерам. Собаки також розумні, зауважте, це вони стережуть бабуїнів, а не навпаки.

Якщо ми чесно хочемо побудувати генеалогічне дерево людини, то наведені вище факти дещо бентежать. А що коли ми походимо від комах чи птахів? Або від слонів? Усі вони можуть претендувати на спорідненість не менше, ніж людиноподібні мавпи.

Тільки людина!

Але навіщо шукати предків у тваринному світі? За багатьма параметрами людина відрізняється від тварин настільки, що неможливо говорити про якусь спорідненість. Людина набагато переважає будь-яку тварину за розумом. Вона використовує засоби праці зовсім інакше, ніж усі інші творіння. Вона змогла добратися до місяця, перенісши туди звичне середовище проживання. Її здатність говорити і записувати свої думки й дії відрізняють її від тваринного світу. Люди створили літературу і мистецтво. Вони використовують абстрактні поняття. Жоден інший вид не породив нікого, подібного до Мікеланджело, Моцарта, Шекспіра. Людина володіє духовним виміром, що дозволяє їй спілкуватися з Богом в молитві.

З самого початку людина була створена за образом Божим. Тож не віддамо права первородства на догоду теорії, яка заявляє, що людина — просто лиса мавпа! Замисел Творця в тому, щоб ми уподібнилися до Сина Його.

20 травня в Івано-Франківську відбулася акція по боротьбі з курінням серед молоді «Дихай вільно», мета якої – розповісти молоді міста про реальну ситуацію щодо залежності від куріння, провести профілактичну роботу, попередити про згубну дію нікотину та спонукати їх до здорового способу життя. А найголовніше – допомогти звільнитися від залежності, вказати на Того, Хто може зробити вільним, – на Ісуса Христа.

Організаторами акції виступили християнська молодіжна газета «Рибка», християнська спілка студентів «Нове місто», громадська організація «Я вибираю життя» і відділ молоді церкви ХВЄ м. Івано-Франківська. До акції долучилися також «Червоний хрест» та громадська організація «Освічена країна». Усі учасники, організатори і волонтери – це люди, які не курять і власним прикладом засвідчують, що без куріння життя здорове, радісне і щасливе.

ДИХАЙ ВІЛЬНО!

Ініціатори акції

Даниїл Надбережний, ГО «Я вибираю життя»

Гурт «Відродження»

Акція тривала увесь день. Зранку волонтери роздавали на вулицях міста тематичну літературу, спецвипуск газети «Рибка», відповідали на питання перехожих, а також проводили соціальне опитування. Виявилось, що переважна більшість опитаних знають, що куріння – це залежність, і хотіли б кинути курити. Більшість впевнені, що здатні це зробити самі, і, на жаль, лише однини вірять, що допомогти їм в цьому може Бог.

Увечері в центрі міста на Вічевому майдані відбувся концерт за участю християнських гуртів «Відродження» (м. Чернівці), «Бет-Ел» (м. Коломия), «Ви-

Ти можеш звільнитися

бирай сьогодні» (м. Івано-Франківськ), сім'ї Давидових та членів ГО «Я вибираю життя».

Член правління цієї громадської організації Даниїл Надбережний наголосив, що, незалежно від того, хто і як голосно буде говорити про шкідливість куріння, наскільки вражаючою буде статистика, – рішення повинні прийняти кожна людина особисто. А мистецьки виконана пантоміма спонукала глядачів, ще раз переконавшись, що залежність – це зло, перемогти яке може тільки Бог.

«Молодь зібралася для того, щоб сказати, що сила наша – у вірі і що правда зробить нас вільними, – зазначив Володимир Турчин, голова ГО «Закон і Порядок». – Ця молодь – це провідна верства нації, і вона здатна будувати майбутнє, бо їй не потрібно переконувати, що гідне і щасливе життя – це життя в гармонії з самим собою, з нашим Богом. Ця молодь творить Україну».

Поруч на площі, представники ГО «Я вибираю життя» і «Червоного хрес-

Молодіжний лідер Василь Дерун

та» спорудили сміттевий бак з надписами «Ти можеш звільнитися», біля якого кожен охочий міг прийняти рішення полишити згубну звичку. 28 людей визнали свою залежність і викинули сигарети на сміття.

Керівник молоді церкви ХВЄ м. Івано-Франківська Василь Дерун показав біблійну точку зору на проблему залежності загалом і куріння зокрема і спонукав людей шукати Бога, оскільки тільки через віру в Нього кожен може отримати

Голова ГО «Я вибираю життя» Віктор Кім

звільнення від будь-якої залежності. Зокрема, він сказав, що коли тобі пропонують сигарету чи наркотик, ніхто не говорить про наслідки: втрачену сім'ю, загублене здоров'я і врешті-решт смерть від раку. Цього не показують по телебаченню і не рекламують на білбордах, тому що це не вигідно. Сьогодні ще можна вибрати – жити щасливо чи загубити своє життя. Але рішення повинен прийняти кожен особисто – Бог ніколи нікого не змушує.

На завершення концерту з гучномовців в небо над Івано-Франківськом злинула молитва благословення і подяки за молодість міста.

Алла СОБКО.

«РІДНА ОСЕЛЯ»

Діти – найцінніший скарб, який Бог дарує батькам, Церкві і суспільству. Тому виховання дитини – найголовніший, найсвятіший обов'язок. На жаль, трапляються батьки, які не хочуть розуміти цього, тому що вони далекі від Бога. І в результаті діти ростуть сиротами.

Ми, християни, не можемо стояти осторонь. І саме тому в м. Тлумачі з ініціативи християнської місії милосердя «Добрий самарянин» та Івано-Франківської церкви християн віри євангельської 2005 року був створений Центр опіки дитини «Рідна оселя».

Сьогодні в «Рідній оселі» проживають 26 дітей-сиріт та дітей з неблагополучних сімей віком від трьох з половиною до 17 років. На їх утримання держава не витрачає ні копійки – ЦОД «Рідна оселя» функціонує лише за рахунок добровільних пожертв.

Якщо для вас милосердя – вимога серця і душі, діти будуть вдячні за ваші щирі пожертви, а Бог віддячить вам особливими благословеннями.

Дякуємо всім, хто вже відізвався на наше прохання, за щедрі пожертви.

Україна 78000 м. Тлумач, вул. Винниченка, 42; тел. (03479) 2-13-78; факс (0342) 50-10-21; моб. 8 050 209-55-44; www.ridnaoselya.if.ua

УВАГА! змінено реквізити ЦОД «Рідна оселя»:

Р/р 26005340323791
Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»,
МФО 325019, код ЄДРПОУ 26429864

ДИТЯЧИЙ БУДИНОК «БЛАГОДАТЬ»

3 19 червня 2009 року – нові реквізити

Р/р 26001001312776 ЗАТ «ОТП Банк» м. Київ, МФО 300528, код 34943153

79019 м. Львів, вул. Папарівка, 1

Тел. (8-032) 243-82-63 (директор), 299-64-17 (бухгалтер, факс).

У дитячому будинку живуть і виховуються 27 дітей-сиріт. Адміністрація ДБ «Благодать» звертається до усіх читачів газети «Вірю» з великим проханням про пожертвування на утримання дітей. Цей заклад існує лише завдяки допомозі не байдужих людей і державної допомоги не отримує. Ми будемо вдячні за будь-яку фінансову допомогу.

Кошти можна надсилати на рахунок дитячого будинку як благодійне пожертвування.

Щонеділі о 17:00 та щопонеділка о 9:00 дивіться християнську телепередачу «Вірю» на каналі ТРК «3-студія».

Стежте за програмою телепередач

АНОНС

УВАГА!

Змінено банківські реквізити християнської місії милосердя «Добрий самарянин»
Р/р 26008340311261 Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019
Код ЄДРПОУ 20559726

Запрошуємо на Богослужіння в церквах християн віри євангельської:

Івано-Франківська область:

Бурштин, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Косів, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
Калуш, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Коломия, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
Надвірня, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
Рогатин, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Рожнятів, вул. Довженка, 13; НЕДІЛЯ -15 год. 30 хв., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Тлумач, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

Львівська область:

Церква ХВЄ «Дім милосердя»
м. Львів, 79053 вул. В. Великого, 50, ГВК «Гетьман»
НЕДІЛЯ — 11.00, ЧЕТВЕР — 18.30; тел. (032) 295-04-35
Церква ХВЄ «Віфанія» м. Львів, 79019 вул. Жовківська, 8
НЕДІЛЯ -10.00, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18.00; тел. (032) 231-87-33
Церква ХВЄ «Голгофа» м. Львів, вул. Скрипника, 8
НЕДІЛЯ -10.00, ЧЕТВЕР -18.30; тел. (032) 221-62-25
Церква і місія ХВЄ «Воскресіння» м. Борислав, Дрогобицький р-н, Львівська обл., вул. Шевченка, 97; НЕДІЛЯ-10.00, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ -18.00 ПОНЕДІЛОК, ЧЕТВЕР -19.00 для молоді; тел. 8-067 600-34-16
Церква ХВЄ м. Великі Мости, Сокальський р-н, Львівська обл. вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ -10.00, ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ -19.00
Церква ХВЄ м. Борислав, Дрогобицький р-н, Львівська обл., вул. Весняна, 10; НЕДІЛЯ — 10.00, 18.00, ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19.00, ПОНЕДІЛОК, ЧЕТВЕР — 19.00 для молоді; тел. 8-067 752-68-05.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 12.40 — «Вірю»

о 20.35 — «Людина і вічність»

ЩОНЕДІЛІ

о 22.15 — «Осанна»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» — передача для дітей «Стежинка»

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ — о 10 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне служіння о 19 год.

Адреса: м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).

Тел. для довідок (0342) 78-17-03.

ВІРЮ

№ 6 (125)
червень 2009 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26008340311261

Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Газета віддрукована у ТзОВ «Видавничий дім «Молода Галичина».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.